

**DŽEK
SLEJD**

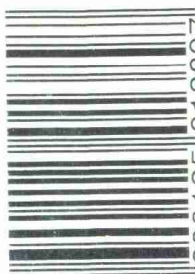
**BROJ
110**

**CENA
900 DINARA**

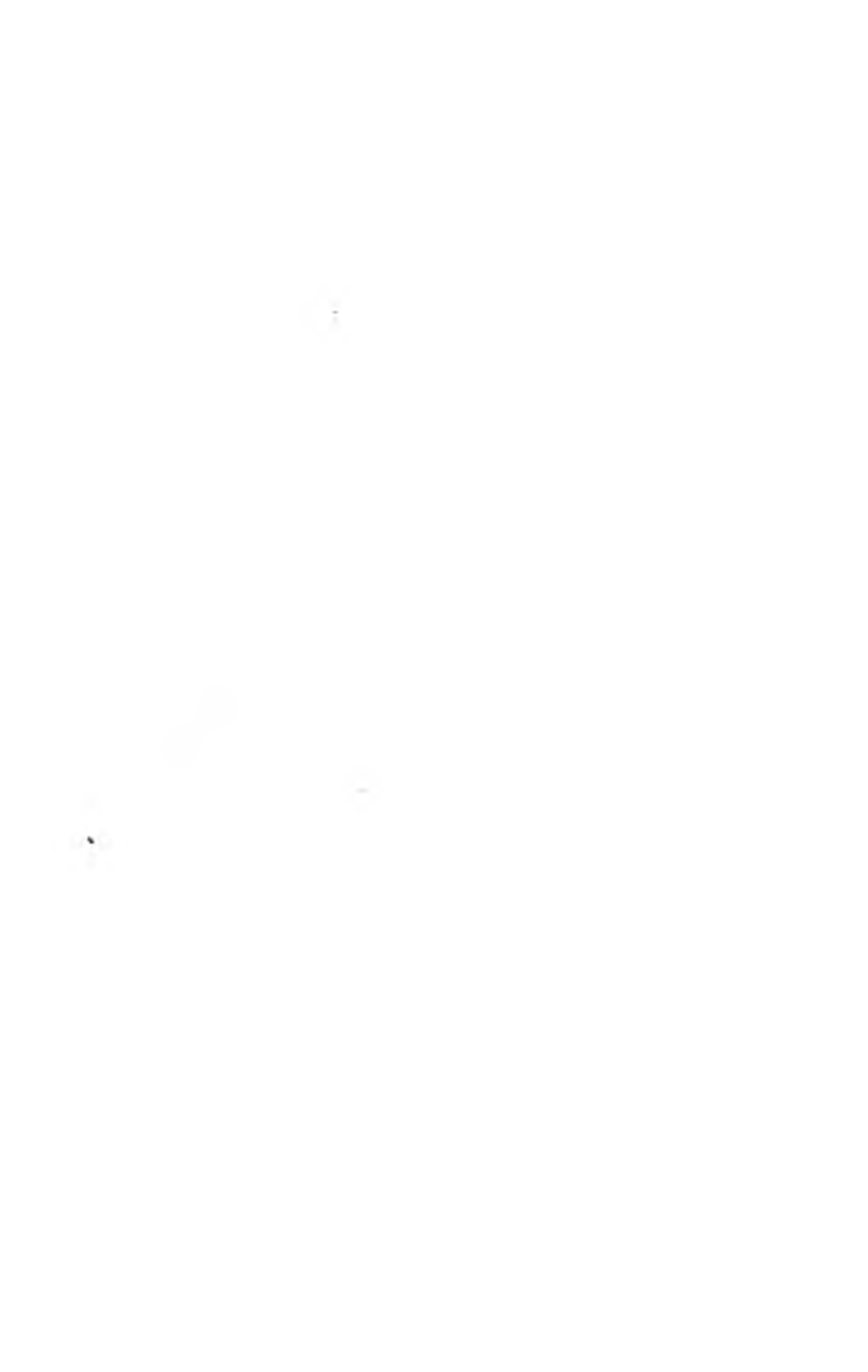
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

**KROZ PUSTINJU
ARIZONE**

8 600125 013897

★ **SEJN** ★

BROJ 110

DŽEK SLEJD

KROZ PUSTINJU ARIZONE

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN
Broj 110

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THROUGH ARIZONA DESERT

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera SIJACKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magda KOLARŠ
Marija KEČEKES

Štampa: 30. VI 1988.
Tržište: 16. VII 1988.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića broj 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade —
THROUGH ARIZONA DESERT.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS;
Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka
13 DM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni ra-
čun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089
„Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Osiobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Oslonjen rukama o sedlo, Šejn se kratko vreme zaustavio. Imao je utisak da usled vreline vazduh naprosto podrhtava dok je visoko na nebu sunce bilo užarena svetla lopta. Rezerve vode, koju je nosio sa sobom, bivale su sve manje.

No, s obzirom na činjenicu da su se tragovi, koje je pratio, iznenada negde izgubili u tom slučaju nedostatak vode je predstavljao sasvim drugorazredni problem.

Gde li su ona sedmorica pasjih sinova samo nestali?

Šejn se podigao u sedlu i još jednom kratko osvrnuo. Na nekih dvesto jardi od mesta na kom se nalazio tragovi su još uvek bili lako uočljivi.

A onda je odnekud odjeknuo prasak puške! U tom trenutku Šejn je postao svestan greške koju je počinio.

Mrkov na kom je jahao sručio se u pesak kao da mu je neko izmakao tlo pod nogama. Krajnjim naporom Šejn je uspeo da izvuče noge iz uzengija pre nego što je i sam tresnuo u prašinu. Pokušaj da se u padu domogne i „vinčesterke“ ostao je, međutim, bez uspeha. Odmah se instinktivno otkotrljao u stranu prema mašom udubljenju u inače ravnom predelu gde je potražio zaklon.

Još tri puta se začuo prasak „vinčesterke“, ali ga nijedan metak nije pogodio.

Pa zar je moguće da sam tim prokletim pasjim sinovima tako naivno uleteo u klopku, i to još otvorenih očiju, pomislio je Šejn.

Glasno opsovavši, Šejn je već u sledećem trenutku počeo da puze prema vrhu udubljenja u kom se nalazio.

„Vinčesterka“ se naravno odmah ponovo oglasila, s tom razlikom što je ovoga puta jedan od projektila prohujao tik iznad željenog cilja, skinuvši mu pri tom šešir sa glave. Ne želeći da i dalje iskušava sudbinu, Šejn se munjevito povukao dublje u zaklon.

No i onaj delić sekunde koji je proveo gore na čistini bio je dovoljan da razazna lik napadača. Radilo se o nekom tipu u plavoj uniformi konjice Sjedinjenih Država. Nalazio se udaljen oko tristo jardi pored stenovitih gromada, koje su ovde u pustinji delovale pomalo nestvarno. Jedno je, međutim, bilo sigurno: napadač nije bio Taner koga je gonio još od Albu-kerka.

Gde li su samo ostali. pitao se Šejn.

Ponovo je na kratko podigao glavu da bi osmotrio okolinu. I ovoga puta nepoznati je reagovao i suviše kasno.

Od Tanera i ostalih njegovih pratioca nije bilo ni traga ni glasa.

Sejnov pogled se u sledećem trenutku zaustavio na beživotnom trupu njegovog vernog mrkova. „Vinčesterka” i snažna sačmarica su i dalje bile zadenute za futrolu na sedlu na samo nekoliko koraka od njega, ali ta razdaljina je u ovom času bila naprosto nepremostiva.

Znao je da sa revolverom, koji je grčevito stezao u šaci, neće uspeti da se suprotstavi nepoznatom pošto je odstojanje do njega umnogome premašivalo domet šestometnog „kolta”.

Podigavši šešir iz prašine, Sejn ga je natakao na revolversku cev i kratko ga podigao gore.

Ravnicom se ponovo prolomio prasak „vinčesterke”.

Gotovo istovremeno Sejn je ispuštio prodoran krik nakon čega je nabio šešir na lice i okrenuo se na leđa, ne ispuštajući ni za trenutak „kolt” iz ruku.

Osim što mu je sunce ispod oboda šešira direktno sijalo u lice augo vremena se ništa drugo nije događalo.

A onda se u blizini iznenada začuo topot konjskih kopita. Bilo je očigledno da je to nepoznati napadač uzjahao svog konja i da se sada približavao udubljenju sa namerom da se uveri da je Sejn stvarno mrtav.

Sejn je sklopio oči, oslanjajući se u potpunosti na svoje čulo sluha.

Kada je procenio da mu se jahač dovoljno približio, Sejn je držeći revolver negde u visini očiju ispalio hitac u njegovom pravcu.

Plavokošuljaš je očigledno bio čvrsto uveren da je smrtno ranio Sejna, jer mu se u protivnom sigurno ne bi približavao sa ležerno spuštenom „vinčesterkom” u levoj ruci.

Jedan jedini metak bio je dovoljan Šejnu da pogodi željeni cilj.

Verovatno i ne shvatajući šta ga je to snašlo, vojnik je povukao uzde tako da je konj zastao kao ukopan dok mu je „vinčesterka” istovremeno iskliznula iz ruke. Po Šejnovoju proceni momak nije mogao da ima više od dvadeset pet godina. Bled u licu pokušao je još da se osloni na sedlo, ali već koji delić sekunde kasnije je nemoćno klonuo u prašinu.

Podigavši se sa zemlje, Sejn se najpre još jednom oprezno osvrnuo oko sebe da bi napokon prišao momku čija je leva noga i dalje visila u sedlu.

— Gde je Taner? — upitao je Sejn, zagledavši se u momkovo bezizražajno lice.

— Taner?

— Da, major Taner!

— On je sa ostalima... on je odjahao — izustio je plavokošuljaš pre nego što je umorno sklopio oči.

— A ko si ti uopšte, momče?

Ovo Šejново pitanje je ostalo bez odgovora pošto je momak u tom trenutku izdahnuo. Sejn glasno opsova, zagledavši se napregnuto u pravcu zapada gde nije mogao da otkrije čak ni najmanji trag oblačka prašine, koji je svaki jahač u ovom predelu morao da ostavi za sobom.

Šta li je samo Taner mislio u toj svojoj suludoj glavi? Možda da će ovaj žutokljunac uspeti da ga ukloni? Pa, zaista je mao nedostajao da mu to uistinu i pode za rukom. No, njegova greška je bila ta što je najpre pucao na konja, a ne na Šejna.

Majori Taner je u Albukerku ubio oficira zaduženog za isplatu vojničkih plata nakon čega je još i opljačkao kasu, koja je u tom trenutku bila prepuna zelenih novčanica. Za Tanera se znalo da je do guše bio u dugovima. I to ne samo kod svojih kolega oficira već i u gotovo svim gradskim radnjama i salunima.

Rekonstruišući tok događaja, Šejn je došao do zaključka da ubistvo oficira najverovatnije i nije bila Tanerova namera. No, kada se ovaj iznenada pojavio u trenutku dok je Taner pljačkao novac sigurno je smatrao da nema drugog izbora do da ga ukloni. A ubistvo ostaje ubistvo bez obzira na sve prpratne okolnosti.

Ispoštavilo se da se za Tanera radilo o izuzetno unosnom poduhvatu pošto čitav regiment, kako oficiri tako i obični vojnici zbog nečijeg propusta čitava tri meseca nisu dobili plate, te se u kasi nalazila svota od gotovo stotinu hiljada dolara.

Samo nekoliko časova nakon što se saznalo za pljačku Šejn je krenuo u poteru za odbeglim majorom. Ispočetka ni u snu nije pomišljao da će lov na majora Tanera ovako dugo da potraje.

Još dok je napuštao Albukerk znao je da, u stvari, kreće za dvojicom jahača: za Tanerom i njegovom plavokosom prelepom ljubavnicom.

Tanerova ljubavnica se zvala Nadja i bila je pevačica u Betmenovom najotmenijem lokalu. Šejn je u nekoliko navrata bio u pratnji nekolicine mladih poručnika u tom lokalu gde je video da nisu samo obični vojnici bili potpuno ludi za ovom izuzetno privlačnom i skladno građenom ženom, već su to isto bili i oficiri čitavog regimenta.

Mogao je da zamisli njihova zabezegnuta lica kada budu saznali da je Nadja, u stvari, već duže vreme bila Tanerova ljubavnica i da se sada zajedno s njim nalazila u bekstvu.

Šejn je od samog početka žestoko ganjao svog mrkova, ali nikako mu nije polazilo za rukom da ih sustigne. Umesto toga Tanerova prednost se iz časa u čas sve više povećavala. To, međutim, nije bila jedina stvar koja je Šejna čudila. Naime, najpre je pratio tragove dvojice jahača, ali već nakon drugog dana sa čuđenjem je konstatovao da im se još neko pridružio. Kasnije im se priključio i četvrti jahač da bi ih nakon što su napustili kanjon Čeli bilo već petoro. A od gradića Preskota taj broj se popeo na konačnih sedam.

Sada kada ovaj momak nije više bio među živima bilo ih je dakle još šestoro. Međutim, ako se njihov broj bude isto onako smanjivao kao što je i rastao, tada neće uspeti da se domogne Tanera pre obale Pacifika.

Dok je zurio u beživotno telo pred sobom, Šejn je shvatio da se možda čak i ovaj njegov proračun neće ostvariti. To što je jednog od njih uspeo da ukloni predstavljalo je sve drugo

samo ne neki naročit uspeh. Pošto nije bio čovek koji bi mogao da momka ostavi usred pustinje na milost i nemilost mnogobrojnim lešinarima, značilo je da će ga njegova smrt koštati još više izgubljenog vremena.

Pošao je prema mrkovu gde je ispod bisaga izvukao mali ašov kojim je počeo da kopa raku. Bio je spreman da mrkova prepusti hijenama i lešinarima, koji su već bili počeli da kruže, ali ne i ovog jadnika koji se iz bilo kojih razloga priključio majoru Taneru i za kog je Šejn bio čvrsto uveren da najverovatnije nije ništa ni znao o ubistvu u Albukerku.

II

Na blagom jutarnjem povetarcu vijorila se zastava Unije na jarbolu utvrđenja Fort Juka. Bataljon se upravo postrojavao za jutarnju smotru.

Pukovnik Bravo, komandant garnizona Fort Juka je za to vreme sedeo u svojoj kancelariji za pisaćim stolom, obavljajući svakodnevnju prepisku sa namerom da je završi pre nego što prepodnevna jara i kod njega parališe svaku želju za bilo kakvom aktivnošću.

Ovoga jutra je pored toga očekivao još i nekolicinu mladih poručnika na raportu.

U tom trenutku u prostoriju je kročio dežurni oficir koji je pukovniku najavio dolazak trojice njegovih oficira, koji očekuju da budu primljeni.

— Neka džentlmeni uđu — rekao je Bravo, podižući se od stola.

— Razumem, ser! — odvratio je dežurni oficir nakon čega je odsečno salutirao i ponovo izašao iz kancelarije.

Odmah zatim su jedan za drugim ušli mladi poručnici navodeći po pravilima službe svoje ime i čin.

Bravo im je svakom pojedinačno zahvalio manirom rođenog onjickog oficira nakon čega je prekrstio ruke na ledima, zagledavši se u trojicu mladih, besprekorno odevenih poručnika pred sobom.

— Gospodo, sigurno ste već primetili da vas svu trojicu smatram odličnim oficirima i da sam izuzetno zadovoljan onim što ste od vašeg dolaska u Fort Juku postigli.

Oči trojice poručnika naprosto počеше da sijaju od zadovoljstva.

Bravo je bio najmlađi pukovnik u čitavoj armiji Sjedinjenih Država. Njegovo ime je već za života preraslo u legendu. Oficiri poput njega jeste da su postojali u svim armijama širom sveta, no njihov broj je iz dana u dan postajao sve manji.

Bio je oficir koji kod svojih pretpostavljenih nije bio baš naročito omiljen pošto ih je neprekidno zasipao raznoraznim molbama i predlozima, smatrajući da unutar armije mnogo toga treba menjati. Oficiri istoga ranga su mu zavideli na ugledu koji je uživao dok su ga njemu potčinjeni izuzetno cenili i respektovali pošto je bio čovek koji je uvek lično jahao na čelu

kolone ako je trebalo krenuti ravno u vučiju jazbinu. Bravo je naravno posedovao i potrebne kvalitete i hrabrost da ih iz ovakvih poduhvata uglavnom vrati žive i zdrave te da nakon toga sa njima i podeli slavu.

Upravo zbog tih njegovih kvaliteta su svi polaznici vojnih škola i akademija u Sjedinjenim Državama naprosto žudeli za tim da nakon završenog školovanja bar izvesno vreme provedu u garnizonu pukovnika Brava svesni činjenice da bi slavu najpre mogli da steknu pod njegovom komandom.

Tako je i ovoj trojici mladih poručnika pošlo za rukom da izdejstvuju premeštaj u utvrđenje Fort Juka gde su se evo nalazili već gotovo godinu dana.

Bataljon pukovnika Brava bio je, na njihovu veliku žalost, već dugi niz godina popunjen formacijski potrebnim brojem oficira tako da nijednom od njih trojice nije imao većih izgleda da u dogledno vreme napreduju u službi.

Pojedine odrede u bataljonu su predvodili mladi oficiri sa činovima kapetana ili čak i majora konjice, te za novopridošle oficire sa vojnih akademija jednostavno nije bilo dovoljno mesta. Fort Juka je čak bilo jedino utvrđenje u kom nijedan jedinac vod nisu predvodili narednici, već su i oni bili prisiljeni da obavljaju najjednostavnije vojničke poslove.

To za mlade oficire, međutim, nije predstavljalo bilo kakvu utehu. Bez obzira na svoje sposobnosti mogli su eventualno da doguraju jedino do prvog oficira u pojedinim odredima, a taj rang je ujedno bio i završna stepenica njihove karijere u Fort Juki.

— Za vreme vaše službe ovde u utvrđenju pažljivo sam pratio svaku vašu aktivnost i sve sam to unosio u vaša službena dokumenta, gospodo — reče pukovnik Bravo. — Pre četiri nedelje sam vas svu trojicu predložio za unapređenje. Na žalost, danas sam dobio negativan odgovor od komande u Vašingtonu. Zaista žalim zbog toga, pošto je unapređenje trebalo da predstavlja neku vrstu nadoknade za to što ste ovde u Fort Juki bili primorani da obavljate zadatke koji nisu u skladu sa vašim stvarnim mogućnostima. Zaista mi je žao, gospodo! — Svetlucaje u očima trojice poručnika iznenada nestade, ustupajući mesto sumornom izrazu njihovih preplanulih lica. — No, mogu vam za utehu reći da su mi nadležni u Vašingtonu rekli da njihov negativan stav što se vašeg unapređenja tiče nema nikakve veze sa vašim aktivnostima u garnizonu. Jedini razlog je taj što su gospoda u Vašingtonu iz političkih razloga bili prisiljeni da smanje vojni budžet, a žrtva tog smanjenja ste, na žalost, postali vi, gospodo. Ja bih svakom od vas više nego rado poverio komandu nad pojedinim odredima koji su ovde stacionirani, no kao što i sami znate, kod nas su sva mesta već dugi niz godina popunjena. A siguran sam da nije u vašem interesu da ovde trunete čekajući da neki od oficira odu u penziju.

Nakon ovih reči pukovnik Bravo je prišao svom pisaćem stolu sa kog je podigao komad hartije.

— Zbog svega ovoga predložio bih vam da zatražite prekomandu u 36. 37. 61. ili 82. konjički puk. Saznao sam da u njima ima još dovoljno slobodnih oficirskih mesta tako da ćete

tamo sigurno daleko brže napredovati i ostvariti sve svoje zamisli. — U tom trenutku pukovnik Bravo je na kratko zastao da bi nakon nekoliko sekundi dodao: — 36. i 82. puk su stationirani u Severnom Vajomingu, 37. se nalazi u državi Ajdaho, a 61. u Montani.

Laganim pokretom pukovnik Bravo je zatim vratio papir na sto i rekao: — Razmislite dobro o ovom mom predlogu, gospodo! Budite sigurni da ću svakom od vas dati odlične preporuke ukoliko se odlučite da prihvatite moj savet. Svi ste vi odlični i izuzetno sposobni oficiri pred kojima se nalazi blistava karijera, ali, na žalost, ne i ovde u Fort Juki.

Bravo se pri tome nekako bolno osmehnuo.

— To što vaš komandant ima odlično mišljenje o vama ne znači ujedno i da ćete napredovati, a i da će se samim tim i povećati vaše vojničke plate. To bi, dakle, bio razlog zbog kog sam vas ovog jutra pozvao, gospodo! Imate li možda nekih pitanja? Ako to nije slučaj, onda vam zahvaljujem što ste došli, gospodo!

Nakon što je pukovnik Bravo kratko salutirao trojica mladića odpozdraviše da bi odmah zatim kao pokisli jedan za drugim napustili kancelariju.

Pukovniku je bilo žao ove trojice mladih poručnika, no smatrao je da je jedan ovako otvoren razgovor bio najpošteniji i za njega jedini mogući način da im stavi do znanja da bi negde drugde trebalo da počnu da grade svoju vojničku karijeru.

U trenutku dok su trojica mladih poručnika izlazili u vratima se pojavio major Mark koji je bio najbolji prijatelj pukovnika Brava, a ujedno i njegov prvi zamenik.

— Ne izgledaju mi baš mnogo srećni! — reče Mark nakon što je zatvorio vrata za sobom.

— Nešto drugo nisam ni očekivao! — odvratio je Bravo, smestivši se ponovo u udobnu naslonjaču iza masivnog pisaoćeg stola.

— A kada se samo setim vremena kada smo i mi bili tako mladi — promrmljao je major Mark sa setom u glasu. — U to vreme su ponekad čak i obični narednici ili pravi žutokljunci bili primorani da preuzmu komandu nad čitavim odredima, a danas imamo toliko oficira da bi bez većih problema mogli ovde u Fort Juki da stationiramo još jedan bataljon vojnika. Najveća nevolja je po meni u tome što su to sve odlični i časni momci tako da čoveku izuzetno teško pada što ponekad mora da im na pomalo brutalan način oduzme deo njihovih mladaćakih ideala.

Obojica su nakon ovoga izvesno vreme proveli ćutke prepušteni svako svojim razmišljanjima da bi major Mark, kratko pogledavši kroz prozor, napokon procedio: — Čini mi se da je bataljon sada kompletan i da je spreman za jutarnju smotru.

To je bio znak za pukovnika Brava da se podigne od stola da sa šeširrom u ruci u pratnji omalenog majora Marka užurbanim korakom napusti kancelariju.

— Gotovo petsto ljudi! — promrmljao je pukovnik Bravo sa neskrivenim ushićenjem u trenutku kada su obojica izašla u dvorište utvrđenja. — A kada se samo setim vremena kada

smo gotovo svakodnevno bili primorani da se sukobljavamo sa Asesinom i drugim indijanskim poglavicama. Tada nas je bilo najviše dvestotine do dvesto pedeset ljudi.

Markova usta se razvukoše u širok smešak. Ko je mogao da zaboravi ta vremena? On sam se nalazio već deset godina u vojsci kada je upoznao Brava, odnosno kada je kao poručnik bio dodeljen njegovom odred. Obojica su vremenom postali bliski prijatelji, ali su ujedno i jedno drugog izuzetno cenili kao vojnike. Zbog toga je i Bravo svaki put kada bi dobio premeštaj vodio Marka sa sobom tako da im se u ovom času činilo da su oduvek bili zajedno.

To što je važno za njih dvojicu važno je za još jednog čoveka njihovog prijatelja Šejna kome su, u stvari, u velikoj meri mogli da zahvale što su za sobom imali ovako uspešnu vojničku karijeru.

Uvek kada bi se sećali starih vremena, setili bi se i Šejna, čoveka litalice koji se povremeno pojavljivao u Fort Juki upravo onda kada su oni to najmanje očekivali. Šejn, međutim, nije navraćao ovamo samo zbog njih dvojice već i zbog devojaka iz saluna izvesne ledi Lizi, koji se nalazio dole u gradu i u kom se Šejn osećao kao kod svoje kuće.

— Šejn zaista već odavno nije bio ovde — reče major Mark nekako više za sebe.

Pukovnik Bravo nije stigao ništa da mu odvrati, pošto im se u tom trenutku približavao major Laslo, koji je kao i svakog jutra komandantu garnizona podnosio raport o stanju u Fort Juki.

Još dok je major Laslo raportirao, Bravo je krajičkom oka primetio visoko na nebu goluba pismošu koji je ubrzo zatim počeo da kruži iznad utvrđenja da bi se na kraju spustio upravo na ono mesto koje je za njega i bilo predviđeno. Veliki deo postrojenih vojnika je takođe bio u prilici da posmatra ovaj gotovo neverovatan prizor. Niko od njih se nije usuđivao da usmeri pogledu tom pravcu.

Jedino je Mark mogao sebi da dozvoli da okrene glavu i da se sa neskrivenom znatiželjom zagleda u sivog goluba.

S obzirom na pravac odakle je doleteo golub-pismoša je mogao jedino da doleti iz regimenta u Kamp Lovelu. Pukovnik Bravo je svojevremeno izdao naređenje da mu narednik koji je zadužen za golubove u svakom trenutku na najbrži mogući način dostavi poruku koju su golubovi donosili.

Upravo zbog toga narednik se i usudio da za vreme smotre napusti formacijski postrojen odred i da jurne prema masivnom deblu na koje je maločas sleteo golub.

Ne oklevajući ni časa, major Mark jurnu za njim.

— Poruka stiže od regimenta, ser! — reče narednik, pružajući mu cedulju koju je upravo izvukao iz prstena pričvršćenog na golubovoj nozi.

Mark počeo da čita poruku.

„Poveća grupa crvenih ratnika nepoznate plemenske pripadnosti upala je kod Tuba Sitijsa na teritoriju države Arizone! Sva naselja zapadno i južno od platoa Kokonino su napadnuta i sru-

njena sa zemljom! Banda se kreće navodno dalje u pravcu reke Šajno Volš! Naređenje glasi: Što pre uništiti tu bandu! Kart Blanš!"

Major Mark je na trenutak imao utisak da će mu srce zastati u grudima kada je pročitao poruku.

Koliko li je samo vremena proteklo otkako su poslednji put dobili poruku ovakve sadržine! Da ranije, kada je brojno stanje garnizona iznosilo jedva stotinu pedeset ljudi ovakve poruke su predstavljale deo svakodnevice. U to vreme su indijanske poglavice često upadali sa osamsto do hiljadu ratnika na teritoriju države Arizone sa namerom da povrate proštranstva koja su svojevremeno pripadala crvenom čoveku.

Prepušteni sami sebi vojnici garnizona Fort Juka su u tim vremenima bili prisiljeni da se često bore do iznemoglosti. No i pored činjenice da su mnogi od njih morali da daju čak i svoj život, svaki put im je polazio za rukom da razbiju horde Indijanaca i da ih napokon potisnu sa teritorije Arizone.

Ne oklevajući ni časa, Mark jurnu preko dvorišta prema Bravu koji je odmah shvatio da se radi o nečemu izuzetno važnom. Ie je bez dvoumljenja prekinuo jutarnju smotru.

— Deluješ mi kao da si se podmladio! — reče Bravo nacerivši se. — Šta je, da nije možda stiglo tvoje unapređenje?

— Evo, čitaj! — odvratio je Mark sav zadihao. — Stara dobra vremena o kojima smo tako često razgovarali izgleda ipak ne pripadaju prošlosti. Indijanci su na severu upali u Arizonu! A general nam je izdao „KART BLANŠ“!

— Šta? — uzviknuo je Bravo, nacerivši se pomalo kiselo. „Kart Blanš“ je značilo da je Bravo imao odrešene ruke i da je mogao po vlastitoj proceni da donosi odluke za koje je unapred mogao da bude siguran da će ih vojne vlasti podržati. Ovakva vrsta naređenja je svakako govorila u prilog činjenici da je Bravo uživao izuzetan ugled i poverenje u komandi regimeta i divizije, ali je to istovremeno i značilo da je situacija zaista bila krajnje ozbiljna.

Strpavši cedulju sa porukom u džep uniforme, pukovnik Bravo se obratio majoru Laslu: — Komandujte voljno za sve odrede! Ujedno očekujem sve oficire za pet minuta u mojoj kancelariji! Idemo, Mark!

Pri tome je potapšao Marka kratko po ramenu nakon čega su obojica nestali u komandaturi garnizona gde su se uputili prema prostoriji sa vojnim kartama države Arizone.

— Tuba Siti, plato Kokonino, a zatim dole prema Big Šajno Volšu! — procedio je Bravo mrzovoljno dok je prstom prolazio preko mape raširene na stolu. — Ti prokleti banditi se uvek koriste istom taktikom.

— Upravo kao svojevremeno Asesino, Navaro i Kimaron! — reče Mark nacerivši se. — Jedino me zanima kako se ovoga puta zove crveni poglavica. Sve je kao i ranije jedino što smo ovoga puta dovoljno jaki da ih sve bez većih muka pohvatamo.

Napolju na dvorištu začulo se sviranje sva četiri garnizonska trubača koji su davali znak za okupljanje svih oficira.

Kada su prišli prozoru, Bravo i Mark su mogli da vide kako su mladi poručnici već uveliko užurbano hitali prema zgradi

komande garnizona Fort Juka. Zvuk trube je bio muzika, koju je pukovnik Bravo najviše voleo. Nikada do sada njegov bataljon nije bio ovako jak, i to ne samo brojčano. Raspolagao je odlično obučanim i izuzetno iskusnim ljudima. Čak i regruti koji su se nalazili u posebnom odredu su već uveliko bili dostigli zavidan nivo u izvršavanju vojničkih dužnosti, tako da je i na njih u svakom trenutku u potpunosti mogao da se osloni. A i konji kojima su raspolagali su bili najbolje što se u celoj državi u ovom času moglo dobiti.

Situacija je bila takva da Mark, glavni štabski oficir nije morao da priprema svoje izlaganje i da razraduje taktiku, već je bilo dovoljno da samo posegne za pregradama ispod pisaceg stola i da odatle izvuče stvari, već u nekoliko navrata primenjivane, planove predstojećih operacija.

U tom trenutku se širom otvoriše vrata. Gotovo čitavo tucе mladih poručnika, puni elana zamoliše pukovnika Brava za dozvolu da im se i oni pridruže.

— Izvolite, sedite, drugovi! — reče Bravo, pokazujući prema stolicama koje su bile rasporedene oko stola.

Ne samo način kako ih je pukovnik Bravo oslovio već i čitava atmosfera, koja je lebdela u vazduhu, govorila je mladim oficirima da se sprema nešto krupno, nešto što će ih duže vreme osloboditi već pomalo jednoličnog redosleda aktivnosti unutar garnizona Fort Juka.

Kada je napokon pristigao i poslednji oficir pukovnik Bravo je iz džepa izvukao poruku koju je doneo golub-pismonosa i pročitao njen sadržaj.

— Nedostaju tačni podaci o brojčanoj snazi neprijatelja — dodao je Bravo na kraju. — Jeste da bi bilo bolje da raspolazemo i tim podatkom, ali to ne bi trebalo da nas zabrinjava.

Nakon ovog kratkog izlaganja Bravo se takode smestio u jednu od stolica, prepuštajući majoru Marku da iznese tačnu situaciju u kojoj su se nalazili, kao i plan operacija koje su im neposredno predstojale.

Sada kada su bili blizu toga da im se mladalačka sanjarenja ostvare, oči mladih oficira počеше zadovoljno da svetlucaju.

Sva jednoličnost vojničkog života u pograničnom garnizonu u ovom trenutku je bila kao rukom' odnesena i zaboravljena. Sada kada su znali šta im predstoji onoj trojici mladih poručnika ni u snu nije padalo na pamet da posluša pukovnikov savet i da traže prekomandu u jedan od navedenih garnizona, pa makar bili prisiljeni da sa činom poručnika dočekaju penziju ovde u Fort Juki.

III

Šejn nije mogao a da se glasno ne nasmeje kada je shvatio da se Taner zajedno sa svojom ljubavnicom celokupnom pratnjom kretao ravno prema Juki.

Naravno, već pri samom pomenu imena Fort Juka nije mogao, a da ne pomisli na pukovnika Brava i majora Marka. Ono što ga je, međutim, za Fort Juku vezivalo još više nego njih dvojica, bio je salun stare otmene engleske ledi u kom su bile okupljene najlepše devojke koje je Šejn u celom svom životu sreo. Plavokosa Marion kao i crnokosa Tamara, dete ruskih doseljenika, bile su zaljubljene u njega. I jedna i druga su bile čvrsto rešene da se udaju za njega samo ako se jednoga dana odluči da se negde konačno skrasi.

Svaki put kada bi Šejn navratio u salun ledi Lizi njih dve bi ga naprosto zasule ne samo pažnjom već i svojim bračnim ponudama.

Tu su, naravno, bile i ostale devojke od kojih sigurno nijedna nije bar na trenutak isto poželela. Šejnu to dakako nije smetalo, ali su zato Marion i Tamara bile van sebe od besa. Jedino kada je Šejna trebalo izolovati od mogućih konkurentkinja tada bi njih dve nalazile zajednički jezik dok su sve ostalo vreme provodile u otvorenom sukobu.

Iz ovih za njega svakako priyatnih razmišljanja trgao ga je prizor koji ovde u ovom predelu zacelo nije očekivao. Podalje na jugu pred njim se kretala čitava horda crvenih ratnika.

U kakav me to pakao samo uvlači taj prokleti major Taner, pomisli Šejn.

Po njegovoj proceni mora da ih je bilo šezdesetak. Sa sobom su vukli zarobljene belce kod kojih se gotovo bez izuzetka radilo o ženama i deci.

Za njih, na žalost, neće mnogo toga da učini. Toga je Šejn bio više nego svestan s obzirom na rezerve vode koje su gotovo već potpuno bile iscrpljene.

Koliko je sa te udaljenosti mogao da proceni, nije se radilo o Apačima niti o Sijuksima ili Komančima. Možda su to bile Kajove? Pitanje je jedino bilo otkud oni ovde? Van svake sumnje je bilo da se radilo isključivo o ratnicima koji su iskopali ratnu sekiru, a ne o čitavom plemenu koje se možda kretalo u potrazi za svojim novim domom. Ovaj prizor je mogao jedino da znači da će pukovnik Bravo vrlo brzo mnogo toga imati na vratu. Sada dok je gledao Indijance pred sobom, Šejn nije mogao, a da ne pomisli koliko puta su samo nadležni u Vašingtonu nameravali da rasformiraju garnizon u Fort Juki, pošto su smatrali da za njegovo održavanje samo nepotrebno izdvajaju ogromna sredstva. Ovaj prizor bi ih sigurno nagnao da o celoj stvari počnu da razmišljaju na jedan sasvim drugi način. Samo kada bi se jedan od te proklete gospode udostojio da dođe ovamo u ovo bespuće?

Sklonivši se u prvi zaklon na koji je naišao, Šejn je sačekao sve dok od Indijanaca nije bilo ni traga ni glasa.

Znao je da će glavna preokupacija morati da mu postane potraga za vodom ukoliko je želeo da odatle izvuče živu glavu.

Pitao se odakle li su Indijanci samo došli? Odgovor na ovo pitanje u sobi je krio ujedno i rešenje njegovog gorućeg problema, a to je bio hroničan nedostatak rezervi vode. To što su se Indijanci tako mirno kretali moglo je jedino da znači da su se prethodno negde u blizini snabdeli vodom.

Prateći tragove odakle su došli, Šejn je krenuo prema severu. Pošto je i konj na kom je jahao bio na izmaku snaga, Šejn je sjahao, vukući za sobom vranca koji je teško dahtao.

Nakon što su prešli otprilike dve milje, vranac počeo uznemireno da njišti. Skupljenih očiju Šejn se zagledao dalje na sever. Na samo nekoliko stotina jardi udaljenosti nalazila se reka Santa Maria. Ali u njoj u ovo doba godine nije bilo ni kapi vode. Tek kada je isušanim rečnim koritom produžio dalje, prateći tragove koje su Indijanci ostavili za sobom, Šejn je naišao na razlog zbog kog se vranac maločas onako uznemirio. Ratnici su u inače kao barut suvom rečnom koritu iskopali duboku rupu koja je sada bila prepuna kristalnočiste vode.

Ugledavši vodu pred sobom, Šejn se bacio na tlo zagnjurivši glavu u bistru, začuđujuće hladnu vodu. Kada je ponovo izvukao glavu iz vode, pored sebe je začuo vrančevo halapljivo gutanje spasonosne tečnosti.

Nalazio se miljama udaljen od puta kojim je krenuo. Sada, međutim, kada je uspeo da se domogne vode bio je više nego siguran da će ponovo pronaći Tanerove tragove koji su se tako iznenada izgubili.

Nakon što se okrepio i nakon što je sa lica sprao prašinu, koja se usled višednevnog jahanja nataložila, Šejn je prišao konju da bi napunio mešinu koja je prazna i prašnjava visila okačena o sedlo.

Izenada je zastao kao ukopan. Osećao je da negde iza njegovih leđa na obali isušenog rečnog korita neko stoji.

Pitao se da li se radilo o prijatelju ili neprijatelju? Već nakon kraćeg razmišljanja došao je do zaključka da bi neko ko je dolazio sa prijateljskim namerama već odavno te svoje namere na neki način i iskazao. Radilo se, dakle, zacelo o neprijatelju tako da je jedino trebalo razjasniti da li je to bio Taner sa svojim pratiocima ili su to bili Indijanci za koje je verovao da su već daleko odmakli.

Rešen da odgovor na ovo pitanje potraži kasnije, Šejn je najpre laganim pokretom stavio šešir na glavu da bi se zatim već nakon što je načinio dva koraka munjevitio okrenuo i potegao „kolt“, koji je odmah počeo da bljuje vatru.

Gore na rubu isušenog rečnog korita stajala su dva ratnika koji su svoje gotovo do prsnuca razapete lukove držali uperene u bledolikog pred sobom. Meci iz Šejnovog revolvra su ih, međutim, pokosili pre nego što su uspeali da odapnu svoje smrtonosne projekte. Već u sledećem trenutku obojica su nemoćno klonuli u stranu da bi se odmah zatim sunovratili dole prema sredini rečnog korita.

Pognut poput divlje zveri koja je u svakom trenutku bila spremna na skok, Šejn počeo oprezno da se osvrće oko sebe, pošto nije bio baš siguran da su ova dvojica ratnika ovuda prolazili sami. No kada njegova čula i nakon desetak sekundi nisu uspeala bilo šta da registruju, Šejn je jurnuo prema vrhu izvišice da bi se odatle uverio da u blizini zaista nema nikoga.

Pokazalo se da su ova dvojica uistinu bili sami. Prikrivene u obližnjem šipražju ugledao je sa druge strane njihova dva

mustanga koji su uznemireno podigli glavu kada su pred sobom ugledali nepoznatog belog čoveka.

Odmah zatim, Šejn se ponovo spustio dole prema bezivotnim telima Indijanaca, koji su ga očigledno sve vreme pratili, a da on to nije primetio.

Bili su to, kao što je i pretpostavljao, Kjove. Ovoga puta nije imao vremena da ih bar provizorno pokopa pošto je strahovao da su se pucnji u pustinji nadaleko čuli.

Još jednom se dobro napio vode nakon čega se vinuo u sedlo rešen da što pre ponovo pronade Tanerove tragove. Blago je podbo vranca, poteravši ga prema zapadu.

Sve do maločas Šejn je neprekidno računao s tim da će mu Taner možda postavljati još koju klopku, no sada su mu stvari postale potpuno jasne. Taner je dakle jahao kao da ga sam đavo progoni, zbog toga što je hteo da se što pre izgubi iz ovog predela u kom je naprosto vrvelo od Indijanaca. U strahu da će kad-tad morati da se sukobi sa njima sigurno nije bio spreman da se liši još nekog od svojih pratilaca.

Daleko na zapadu Šejnu je pošlo za rukom da ponovo pronade njegove tragove. Sunce je u tom trenutku već polako zalazilo. Bilo je više nego jasno da je Taner sa svojom pratnjom i dalje jahao pravo prema oFrt Juki, i to ne zato da bi negde u blizini utvrđenja prešao granicu, već da bi zajedno sa svojom ljubavnicom u njegovim zidinama potražio spas.

Sada kada mu je postalo jasno da Taner ni za dlaku nije odstupao od svog prvobitnog plana Šejn ljutito opsova. Bio je besan na samog sebe, jer da je iz isušenog korita reke Santa Maria odmah krenuo na sever prema Fort Juki imao bi šansu da pre Tanera stigne do utvrđenja.

Taner je sigurno znao da može da bude siguran da u Fort Juki niko nije znao za zločin, koji se odigrao u Albuferku, pošto nikom osim Šejnu nije bilo poznato kada i u kom pravcu je major Taner nestao. Bilo je neverovatno, a toga je i Taner sigurno bio svestan, da je komandant garnizona u Albuferku obavestio sve ostale garnizone ne samo u Nju Meksiku već i u svim okolnim državama.

Osim toga, sem Šejna niko i nije znao da major Taner nije bio sam, već da se nalazio u pratnji svoje ljubavnice i još ukupno petorice pratilaca. Od svih njih Šejn je jedino video onog mladog pripadnika konjice koga je tog jutra bio prisiljen da ubije. Pretpostavljao je jedino da su i ostala četvorica sigurno bili odbegli vojnici.

Prošlo je već nekoliko časova otkako je Šejn napustio pustinju i sada je jahao kroz jedan od stenovitih kanjona planinskog masiva Mojava. Bio je rešen da sve do duboko u noć ostane u sedlu ne bi li možda uspeo da sustigne Tanera i da ga te noći iznenadi u njegovom logoru.

Međutim, stvari su za Šejna ubrzo krenule potpuno neželjenim tokom. Ne samo što mu nije pošlo za rukom da iznenadi majora Tanera, već je on bio taj koji se našao neprijatno zatečen. U trenutku kada je mesec već bio visoko odskočio na nebu Šejn je uleteo Indijancima u klopku. Odmah je morao da uvidi da se našao u bezizlaznoj situaciji. Negde iznad svoje

glave iznenada je začuo fijuk nakon čega se kožni laso obmotao oko njegovih grudi. Već u sledećem trenutku osetio je da leti iz sedla kao da je bio povučen nekom natprirodnom snagom. A onda su se sa svih strana Indijanci bacili na njega.

Još nekoliko trenutaka se branio tako što je besno udarao nogama oko sebe, no onda ga je ledeno sečivo ogromnog indijanskog noža, koje je osetio na vratu, prisililo na predaju.

Oči Kjcve, koji je u rukama držao nož, počеше životinjski da svetlucaju dok je blago vukao sečivo preko Šejnovog vrata tako da je ovaj osetio kako mu se vrela krv u tankom mlazu siva niz okovratnik.

Nakon što su ga razoružali svi do jednog su se na kratko povukli. Nedvosmislenim pokretima ruku stavili su mu do znanja da se podigne na noge. Jedan od ratnika je ubrzo doveo Šejnovog vranca. „Vinčesterka” i snažna „parker gan” su se naravno već odavno nalazile u rukama dvojice Indijanaca, koji kao pomahnitali vitlali tim svojim trofejima iznad glave.

Prisilili su Sejna da uzjaši, nakon čega su mu ostatkom kožnog lasa svezali noge na vrančevom trbuhu.

Sada kada se sve konačno smirilo, Šejn je video da ih je bilo petnaestak. Samo koji delić sekunde kasnije i oni su uzjahali svoje do tada vešto skrivene mustange nakon čega su u divljem galopu zajedno sa svojim zarobljenikom jurnuli dalje na sever.

Po Šejnovoj proceni mogli su da budu udaljeni jedva još nekih četrdesetak milja od Fort Juke. Dakle, praktično pred kapijama utvrđenja Kjovama je pošlo za rukom da ga iznenade. Pitao se da utvrđenje ipak možda nije rasformirano čim su se Kjove usuđivale da mu se ovako približe. To Šejna baš i ne bi mnogo čudilo pošto je pukovnik Bravo već dugi niz godina govorio da takva mogućnost postoji.

Kada su napokon napustili kanjon, Indijanci su skrenuli na istok. Nakon otprilike pola sata jahanja pred sobom su u tami ugledali odsjaj velike vatre.

Tu se, dakle, nalazio njihov privremeni logor!

Kada su stigli dočekali su ih divljački povici ostalih ratnika. Četvorica su odmah prišli Šejnu svukavši ga sa konja nakon čega su mu ponovo svezali noge i ruke i odneli ga prema obližnjoj kamenoj litici.

Tamo je Šejn ugledao još nekoliko zarobljenika u plavim vojničkim uniformama. Najpre je pomislio da se možda radilo o patroli iz Fort Juke, no kada su Indijanci otišli i kada je mogao bolje da osmotri njihove likove shvatio je svoju zabludu. Ne da se nije radilo o patroli iz Fort Juke, već je čovek pored njega bio niko drugi do major Taner glavom i bradom!

— Kako je ovako nešto samo moglo vama da se desi? — procedio je Taner podrugljivo, glasom punim zlobe.

Nedaleko od mesta na kom se nalazio Šejn je pri odsjaju udaljene logorske vatre ugledao likove još četvorice vojnika.

— A šta je sa Nadjom? — procedio je Šejn, ne obazirući se ni najmanje na Tanerovo zlorado cerekanje.

Taner očigledno nije imao nameru da mu bilo šta odgovori, no i bez toga je Šejn mogao da zaključi da se i Nadja

nalazila u rukama Kjova. Jadnica, bila je stvarno za žaljenje, pomisli Šejn.

Osvrnuvši se kratko oko sebe, Šejn je shvatio da u blizini nije bilo nijednog Indijanca koji je bio zadužen da motri na njih. Bili su očigledno čvrsto uvereni da nikom od njih neće poći za rukom da se oslobodi čvrsto vezanih konopaca.

— To što pokušavate nema nikakve svrhe, Šejne! — promrmljao je Taner kada je video da Šejn pokušava da svuče kožne konopce kojima su mu na leđima bile vezane ruke.

Ne obazirući se na Tanerove reči, Šejn je nastavio da pomera ruke na leđima.

— Trebalo bi da znate da se nalazimo blizu Fort Juke — procedio je Taner nakon izvesnog vremena.

Zastavši za trenutak, Šejn se u tami zagledao u Tanerovo lice.

— Pa, zar mislite da će se vaš status zarobljenika promeniti ako nas konjica odavde oslobodi?

Taner ga besno ošinu pogledom.

— Već godinama se priča da se vojne vlasti spremaju da ugase Fort Juku — dodao je Šejn, nastavljajući da pomera zglobove šaka. — To znači da bismo večno mogli da čekamo da nas konjica oslobodi.

— Grešite, Šejne! — odvratio je Taner. — Ne samo što garnizon nije rasformiran, već je pre izvesnog vremena popunjen do punog brojnog stanja. Uveren sam da će konjica ubrzo krenuti u poteru za ovim prokeltim divljacima. — Taner je zatim glavom kratko pokazao u pravcu indijanskog logora i dodao: — Pogledajte samo ove maloumnike. Nalaze se na samo četrdesetak milja od Fort Juke, a da uopšte nisu svesni opasnosti koja im preti. Pa, to je zaista smešno!

Taner je, dakle, sve svoje nade polagao u posadu Fort Juke. Šejn mu je naravno prećutao da je u utvrđenju znao mnoštvo vojnika i oficira, i da je bio odličan prijatelj sa majorom Markom i pukovnikom Bravom. Taner je, dakle, mogao da smišlja i najluđe priče, a da mu to u Fort Juki niko ne poveruje. No, bilo je bolje da ostane u uverenju da će ga vojska izbaviti, pošto Šejnu na taj način barem nije pretila bilo kakva opasnost od Tanera dok su ovde.

Za sada, međutim, bilo više nego očigledno da se nije pojavila još nijedna patrola pukovnika Brava, pošto se u tom slučaju grupa od ovih tri stotine ratnika sigurno ne bi ovako komotno ponašala.

Šejn se kupao u vlastitom znoju kada je napokon sebi morao da prizna da je Taner bio u pravu kada mu je rekao da nema nikakvih izgleda da se oslobodi konopaca.

— Sve to ničemu ne vodi! — reče Taner. — Preostaje nam jedino da se nadamo da će nas konjica iz Fort Juke što pre odavde izvući.

— Na to ne bismo smeli da se oslanjamo — odvratio je Šejn tihim glasom. — Pa i u slučaju da se konjica uskoro pojavi sumnjam da će Kjove propustiti da nas prethodno sve ne pobiju.

— Ali, nalazimo se na bednih četrdesetak milja od utvrđenja! — prosiktao je Taner. — Komandant tamošnjeg garnizona

bi morao da bude najobičnija nesposobna budala ako do sada već nije otkrio njihov logor. Siguran sam da će vojnici još u to-ku noći krenuti u iznenadni napad.

Sejn ga više nije slušao. Nakon što je prikupio nove snage nastavio je sa pokušajima da se oslobodi konopaca.

IV

Pukovnik Bravo i major Mark su stajali nagnuti nad operativnim planovima, koji su se nalazili rašireni na stolu pukovnikove kancelarije.

Kapetan Binder je u međuvremenu sa svojim odredom već bio krenuo u izvidanje terena. Bravo ga je poslao sa zadatkom da prede reku Big Sajno Volš i da produži dalje sve dok ne naiđe na neprijatelja. Samo pre pet minuta sleteo je već i golub-pismonoša sa prvom porukom kapetana Bindera. Pukovnik Bravo je u rukama još uvek držao cedulju na kojoj je stajalo da je odred prešao brda masiva Hualapai i da je stigao do već godinama napuštenog Fort Roka, a da nije na celom tom putu naišao ni na jednog jedinog Indijanca.

— Nešto drugo nisam ni očekivao — reče Bravo više za sebe.

U njegovom garnizonu svakodnevica se nije sastojala u tome da se neprekidno uvežbavaju jednolične vojničke radnje i da se čisti krug garnizona već su vojnici uvežbavali gađanje, i to danju i noću. Osim toga, prostorom u neposrednoj blizini granice bez prestanka su krstarile patrole tako da i nije bilo čudno što kapetan Binder i njegov odred do sada još nisu bili naišli na Indijance.

— Sada na severu ima daleko više naselja nego pre dve-tri godine — reče major Mark. — Moguće da su njihovi stanovnici već uveliko zaustavili Indijance i da oni i neće preći Big Šajno Volš. Slična situacija je svojevremeno bila i sa Čatom. Čim Binder sazna gde se nalaze, krenućemo sa svim raspoloživim snagama u poteru za njima. Najbolje bi bilo da ih opkolimo i da ih poteramo prema Velikom kanjonu. Ko se od njih tada ne bude dobrovoljno predao, tog ćemo jednostavno naterati da se suo- vrati niz litice kanjona. I time će biti rešeni svi problemi!

Na licu pukovnika Brava zatitra zadovoljan osmeh. Prvi put otkako su se nalazili u Fort Juki raspolagali su ovolikim brojem ljudi. Osim stotinak regruta bilo je tu još i četiri stotine odlično obučених iskusnih vojnika, koji su podeljeni u četiri odreda, i koji su u svakom trenutku bili spremni da obave i naj-složeniji zadatak.

— Jeste da predstavlja lep uspeh to što je Binder tako brzo uspeo da stigne do Fort Roka, ali nadajmo se da je na svom putu osmatrao i ono što se iza njegovih leđa događa — reče Bravo, zadubivši se ponovo u proučavanje mape pred sobom.

— Ne vidim zašto si skeptičan kada zaista nemamo razloga da verujemo da bi bilo šta moglo da krene neželjenim tokom — odvratio je major Mark.

Bravo klimnu glavom.

— U pravu si, Mark! Siguran sam da ćemo i ovoga puta, kao i uvek do sada, apsolutno gospodariti situacijom! Jedva čekam da stigne i druga Binderova poruka. Ubeđen sam da će one te proklete pasije sinove već pronaći.

U tom trenutku u kancelariju je uleteo jedan od pukovničkih posilnih.

— Upravo je stigao još jedan golub-pismonoša, ser! — reče on nakon što je kratko salutirao.

Samo koji trenutak kasnije u kancelariju je ušao i narednik zadužen za golubove sa brižljivo smotanom ceduljom u ruci.

— Poruka od regimenta, ser!

Nestrpljiv da sazna sadržaj poruke major Mark je užurbanim korakom prišao naredniku i naprosto mu istrgao parče hartije iz ruku. Odmah zatim odneo je poruku pukovniku Bravu, koji počeo naglas da čita:

— Javljeno je da je došlo do napada Indijanaca i severno od Preskota u predelu Šajno Volša i Blu Mauntena. Raščistite stvar što pre!

Pogledavši mapu pred sobom, Bravo tiho opsova.

— Sto mu gromova, Mark! Pa ovo znači da su ti crveni đavoli već uspeali da se probiju i da se nalaze iza Binderovih leđa. Obojica se zagledaše u mapu.

— Da već, ali to je na nekih stotinu pedeset milja istočno odavde! — odvratio je Mark. — Pa šta oni misle da sa ovoliko ljudi, možemo da pokrijemo toliko područje?

Bravo ljutito tresnu rukom o sto.

— Ko zna kada je regiment uopšte dobio ovu poruku o napadima? I ko nam garantuje da su Indijanci još uvek tamo?!

Mark pokunjeno klimnu glavom, zagledavši se u mapu kao da bi tamo mogao da pronađe odgovor na sva ova pitanja.

— I opet nikakvih podataka o snazi neprijatelja! — dreknu Bravo van sebe od besa.

U tom trenutku na vratima se začulo glasno kucanje nakon čega se na vratima pojavio major Laslo. Kroz otvorena vrata Bravo i Mark su mogli napolju da vide komešanje okupljenih oficira kroz koje su se probijali glavnokomandujući oficiri „B” i „C” odreda.

Kapetan Fader je kao poslednji zatvorio vrata za sobom nakon čega su sva trojica oficira prišli majoru Marku i pukovniku Bravu.

— Regiment nas obaveštava o novim napadima severno od Preskota — počeo Bravo da im objašnjava novonastalu situaciju.

— Pitanje je jedino koliko je sveža ta informacija i koliko ima tih crvenih đavola odnosno dokle su do sada stigli?

— Pa otprilike bi odgovor po meni mogao da glasi ovako — reče major Laslo. — Od platoa Kokonino do blizu Preskota ima otprilike dvesto milja koje su prevalili za samo tri dana. Ako su produžili tim tempom, onda su sada već sigurno prešli reku Santa Maria.

— A koliko ih je? — upitao je Bravo pomalo razdražljivo. — I ko vam, uostalom, garantuje da se radi o jednoj te istoj hordi Indijanaca?

— Ali ako bi bilo tako, onda to više ne bi bilo u našoj nadležnosti, ser! — umešao se u razgovor kapetan Bristol. — To bi po meni onda bila stvar bataljona u Kamp Lovelu i Kamp Gran-tu. Samo još koji dan i te protuve će nestati iz našeg okruga.

— Čini mi se da zaboravljaš naređenje koje smo dobili! — dreknuo je Bravo, lupivši šakom o sto.

Mark počeo sumnjičavo da vrti glavom tako da su ga svi do jednog sa neskrivenom znatiželjom pogledali.

— Dvesto milja za samo nepuna tri dana! To bi zaista bio strahoviti tempo, Laslo! Ali ako je tako, kako su onda povrh svega uz put uspeli još i da ubijaju i pljačkaju nasele? Uveren sam da je nemoguće da se radi o samo jednoj jedinici Indijanaca, već da ih ima nekoliko. Zbog toga predlažem da naredimo pokret i da lično izvidimo situaciju da ne bismo bili prisiljeni da o svemu samo nagađamo. Evo kako ja to zamišljam.

Nakon ovih reči major Mark je prišao mapi, ucrtavši na njoj sva mesta odakle su javijani prepadi Indijanaca, a zatim i pravce njihovog daljeg kretanja.

— U pravu si, Mark! Dakle, idemo Fader! Izdajte naredbu da prva dva voda „B” odreda budu za pet minuta spremna za pokret — naredio je pukovnik Bravo. — Ići ćeš sve do Big Skendija odakle ćeš kroz kanjon proći sve do predela Blu Mauntena. Ponesi dovoljan broj golubova sa sobom, tako da svakog dana možeš da me izveštavaš o stanju. Da li smo se razumeli?

— Sve je jasno, ser! — odvratio je kapetan Fader koji je odmah zatim užurbanim korakom napustio kancelariju.

Markova zamisao o neophodnom izviđanju nije i dalje bila u potpunosti ostvarena tako da je još jednom upro prstom na tok reke Santa Maria.

— Što da pošaljem još polovinu odreda na jug? — upitao ga je Bravo razdražljivo. — Pa time bi se odjednom lišio ni manje ni više nego dvesto ljudi. Čime misliš onda da grunemo ako zaista negde zagusti? Ne, što se toga tiče dajem Bristolu za pravo. Ako su te crvene protuve zaista već prešle reku Santa Maria, onda to više nije u našoj nadležnosti. Čim dobijemo vest od Fadera da su Indijanci zaista krenuli dalje na jug, javićemo regimentu da nismo u mogućnosti da ih progonimo na tera-~~nu~~ gde, uostalom, i prestaje naša nadležnost.

Nepunih pet minuta kasnije napolju u dvorištu su stajala dva voda „B” odreda spremna za pokret.

Bravo i Mark izadoše napolje gde im se kapetan Fader javio da zajedno sa dvojicom poručnika, četvoricom narednika i ukupno trideset pet vojnika polazi na izvršenje zadatka.

Dok mu je pružao ruku Bravo kratko reče: — Ne dozvoli da te sateraju te protuve u mišiju rupu i vrati mi sve ljude po mogućstvu žive i zdrave!

— Aj, aj, ser! — odvratio je kapetan Fader.

Nakon što su se vrata utvrđenja zatvorila za kapetanom Faderom i njegovim ljudima, Mark i Bravo su ponovo nestali u zgradi komandature gde su se i ovog puta nadneli nad rašire-nim vojničkim mapama.

Raspravljali su o nizu mogućih varijanti napada na Indijance, a da nisu iznašli zadovoljavajuće rešenje, pošto jednostavno nisu znali kako stvari stoje van zidina utvrđenja.

Pitali su se da to nije možda na pomolu katastrofa neslućenih razmera čim je Indijancima pošlo za rukom da gotovo bez ikakvog otpora prodru ovako daleko. Taj njihov utisak samo je još više pojačao narednik koji je za vreme večere usplahireno uleteo u oficirsku kantinu. U tom trenutku kao po komandi utihnuše svi razgovori, koji su se tada među okupljenim oficirima vodili.

— Poruka od „A” odreda, ser! — uzviknuo je narednik.

Odgurnuvši tanjir od sebe pukovnik Bravo je kratko preleteo rukom preko gusto ispisanih redova, gde je stajalo da se odred u kanjonu Valentino bori protiv četiri stotine dobro naoružanih Kjova. Gubici su do tada iznosili desetoro poginulih i ukupno petnaest najvećim brojem teško ranjenih vojnika. Kapetan Binder ga je još izveštavao da će u toku noći pokušati da se probije do Fort Roka odakle će mu poslati sledeću poruku.

— Situacija je daleko ozbiljnija nego što smo mislili — reče Bravo, pružajući cedulju svom prijatelju majoru Marku.

Mark počeo da čita sadržaj poruke, no kada je primetio da su se i ostali oficiri podigli od stola i da su se okupili oko njih dvojice, Mark im je naglas pročitao šta kapetan Binder piše.

U kantini je vladala mukla tišina.

Desetorica poginulih i petnaest ranjenih! Pa to je bila čitava četvrtina celokupnog odreda.

A nasuprot njima stajalo je četiri stotine Kjova koji su svi do jednog bili naoružani vatrenim oružjem, a ne samo lukovima i strelama.

Tajac je prekinuo major Laslo koji je tiho procedio:

— Kako to da kapetan Binder nije tražio pojačanje?

— Takvu odluku je sigurno hteo da prepusti nama — odvratio je Mark.

Pogledavši na svoj pozlaćeni džepni časovnik, pukovnik Bravo je pogledao Marka i naredio:

— Javite Kapetanu Faderu da prekine započetu akciju i da sa svoja dva odreda smesta krene prema Fort Roku. Pronađite četvoricu dobrovoljaca koji poznaju teren sve do Big Sendija kao vlastiti džep i pošaljite ih za Faderom. Verujem da će ga do svitanja stići tako da će Fader sa svojim ljudima do sutra uveče moći da stigne do Fort Roka!

U tom trenutku im je prišao jedan od trojice mladih poručnika sa kojima je pukovnik Bravo tog jutra razgovarao.

— Javljam se dobrovoljno za ovaj zadatak, pukovniče!

— Čini mi se da niste dobro slušali ono što sam rekao, poručniče!

— Ali, ser, ja poznajem ovaj predeo više nego dobro! — protivio se poručnik. — Već sam u više navrata...

— Prvi narednik u vašem odreda poznaje teren mnogo bolje od vas, poručniče! — prekinuo ga je Bravo. — On je već više od deset godina stacioniran ovde u Fort Juki. Kada sam govorio o dobrovoljcima mislio sam na ljude poput njega.

Poručnikovo lice se zarumenilo od besa, no nije se usuđivao bilo šta još da kaže.

Odmah zatim pukovnik Bravo je napustio oficirsku kantinu odakle se užurbanim korakom preko dvorišta uputio prema svojoj kancelariji.

Nepun minut kasnije pojavio se i major Mark u nameri da u susednoj prostoriji sedne za sto i da ispiše naredbu za kapetana Fadera. Bravo ga je, međutim, prethodno pozvao sebi.

— Četiri stotine naoružanih Kjova! — reče Bravo. — Pa, zar to nije nešto! Sve te horde ne možemo odjednom da napadnemo, te stoga predlažem da sutra ujutru krenemo sa ostatkom Faderovog odreda i sa „C” odredom da bismo prekosutra mogli da budemo kod Fort Roka. Javi i to Faderu tako da on i Binder znaju kako da rasporede snage dok im i mi ne priteknemo u pomoć.

U trenutku kada se Mark spremao da napusti kancelariju na vratima se pojavio prvi narednik „C” odreda. Stao je u stavu mirno pred pukovnikom i salutirao.

— Javljam da je grupa od četvorice dobrovoljaca spremna za pokret, ser!

— Ko kreće još sa vama, naredniče? — upitao je Bravo pružajući mu ruku.

— Narednik Blum, kao i vojnici Kesidi i O’Tul, ser!

— Kesidi i O’Tul, dakle! Dvojica nerazdvojnih, zar ne, naredniče?

— Da, ser!

— Hajde krenite i probijte se do kapetana Fadera sa porukom koju će vam predati major Mark. Očekujem da nam se nakon toga pridružite na putu za Fort Rok.

— Aj, aj, ser! — odvratio je narednik kratko nakon čega se izgubio napolju u tami.

— Ako nam pođe za rukom da ih razbijemo kod Fort Roka tada smo rešili gotovo sve probleme, Mark — rekao je Bravo nakon što su njih dvojica ponovo ostali sami u kancelariji. — Horde koje su uspele da se probiju na jug tada neće uspeti da se izvuku iz obruča, pošto će za tako nešto brojčano i suviše biti slabe. Bitno je jedino da se Binder i Fader nađu kod Fort Roka i da uspeju da se održe dok mi sa ostatkom bataljona ne stignemo i dok ne iznenadimo te proklete pasje sinove. A sada pozovi sve oficire da razradimo taktiku za sutra!

Već trenutak kasnije napolju se začuo zvuk trube, koji je pozivao sve preostale oficire garnizona na okupljanje.

V

Počinjala je već druga noć koju je Šejn provodio u logoru ratnika iz plemena Kjova kada se jedan od Tanerovih ljudi iznenada pridigao.

Šejn se tiho nacerio. Čitav dan su se Taner i njegovi ljudi došaptavali i sada je jednom od njih, dakle, konačno uspeo da se oslobodi konopca.

Šejnu to nije pošlo za rukom iako je od samog svog dolaska u logor svim silama nastojao ili da pokida ili da o neki šiljati predmet trenjem preseče kožne konopce na rukama.

Tokom čitavog dana nijedan od Kjova nije im prilazio, no bilo je jasno da su neprekidno motrili na njih. Neprekidno su grupe od dvadesetak do tridesetak ratnika napuštali logor dok su drugi isto tako redovno pristizali. Po Šejnovoj proceni trenutno ih je sigurno bilo blizu četiri stotine.

Glad, a pogotovu žeđ morili su ga već čitav dan. No to će po svemu sudeći uskoro postati sasvim nebitno, pošto se evo već i drugi Tanerov čovek pridigao na noge.

— Hajde, okrenite se, Šejne! promrmljao je Taner, koga je jedan od one dvojice oslobodio konopaca.

Sada kada su se nalazili među Indijancima čak ni čovek poput Tanera nije pravio razliku između prijatelja i neprijatelja. Na kraju krajeva, bili su svi belci, a Taner se sigurno još i nadao da će mu se Šejn na neki način revanširati zbog toga što ga je oslobodio. U situaciji u kojoj se nalazio, Šejn je čak i bio spreman na tako nešto, s obzirom na činjenicu da bi Taner zaista mogao da ga spase sigurne smrti koja ga je očekivala ako i dalje ostane među Kjovama.

Šejn se i ovoga puta kao i pre nekoliko dana u Albuquerku grdno prevario u proceni prirode majora Tanera. Umesto da ga oslobodi, Taner ga je naime nekim tupim predmetom snažno udario po glavi, tako da je Šejn izgubio svest.

Kada je negde iza ponoći ponovo došao svesti od Tanera i njegovih ljudi nije bilo ni traga. Čudilo ga je jedino to što Indijanci još uvek nisu primećivali da su njihovi zarobljenici, odnosno bar veći deo njih, uspeli da uteknu.

Šejn tiho opsova. Taner ga je, dakle, poslao u carstvo snova da Šejn ne bi mogao iz osвете da alarmira Kjove kada bude shvatio da Taner i njegovi ljudi ni u snu nisu pomišljali da ga povedu sa sobom.

Pasji sin ostaje pasji sin, pomisli Šejn, dok je ponovo pokušavao da se oslobodi konopaca. Svi njegovi gotovo natčovečanski naponi i ovoga puta su ostali bez uspeha.

Tek pred zoru Šejn je utonuo u san. Imao je utisak da se već nakon nekoliko minuta ponovo probudio, no kada je shvatio da je već uveliko dan, uvideo je svoju zabludu. U logoru je vladao opšti metež. Kjove su očigledno bile primetile da su petorica vojnika uspeli krišom da se izvuku iz logora.

Gotovo stotinak ratnika stajali su blizu kamene litice, prebacujući očigledno jedan drugom što su dozvolili da ih Taner i njegovi ljudi izigraju.

Nakon izvesnog vremena četvorica priđuše Šejnu. Snažnim udarcima u slabine naterali su ga da se okrene na stomak nakon čega su pažljivo proverili konopce na njegovim rukama. Kada su počeli još više da ih stežu, Šejn je tiho izustio: — Vode! Dajte mi nešto da pojedem!

Umesto odgovora ona četvorica su ga samo još žešće zasuli udarcima sa svih strana nakon čega su se ponovo udaljili.

Bio je to već drugi dan otkako Šejn nije okusio ni kap vode. Osećao je kako polako, ali sigurno malaksava. Pri ovako paklenoj vrućini, to i nije bilo nikakvo čudo.

Sunce je već bilo prešlo svoj zenit kada su se pojavila četvorica ratnika koji su za sobom vukli neku plavokosu belkinju. Bila je to Nadja koju je Šejn samo teškom mukom uspeo da prepozna. Kosa joj je bila potpuno razbarušena dok je na sebi imala platnenu košulju na kojoj su nedostajala sva dugmeta. Od crvene suknje ostale su samo rite koje su joj sada visile obmotane oko obnaženih butina.

Ruke su joj kao i Šejnu bile vezane na leđima, a Kjove su je brutalno naterale da sedne pored Šejna. Odmah zatim svi do jednog su se ponovo izgubili.

— Hej, Nadja! — reče Šejn glasom punim sažaljenja. — Kako si?

— Grupo pitanje. Pa valjda možeš da zamisliš kako se osećam — odvrtila je ona nekako odsutno. — Nego reci ti meni gde su Taner i ostali? Da li su ih Indijanci već skalpirali?

— Ne, nego su pobjegli!

Nadja ga začuđeno pogleda.

— Kada?

— Nocas. A Indijanci su to tek jutros primetili. Možda će im zahvaljujući tome poći za rukom da se probiju do Fort Juke. Ukoliko garnizon još uvek postoji, mislim da imamo možda čak i izgleda da se odavde živi izvučemo.

— Nadam se samo da će te ovi crveni đavoli dotle ubiti, Šejne — procedila je Nadja. — Pitam se samo zašto to Taner nije učinio kada je već imao priliku. Pa, sto puta se zakleo da će te golim rukama zadaviti samo ako mu padneš šaka. Tebe je krivio, a i ja to isto činim, za to što smo dospeli u ovu situaciju.

— Ja? Pa zar nije bio Taner taj koji te je u sve ovo uvukao?

— Ti si nas pratio sa namerom da Taneru otmeš novac — prosiktala je ona. — I zbog toga nisi ništa bolji od njega!

— Znaš i sama da to nije tačno. Ja nisam hteo novac, već Tanera. I to zato što je u Albuquerku ubio oficira zaduženog za isplatu vojničkih plata.

Ona ga zaprepašćeno pogleda. Očigledno je to bilo nešto sasvim novo za nju.

— To nije tačno! — dreknula je ona dok su joj suze grunule na oči.

— Kao što rekoh novac nisam želeo za sebe, već ~~sam~~ jedino hteo da ga vratim regimentu, a i da Tanera predam sudu zbog zločina koji je počinio.

— Taner nije ubica!

— A šta misliš? Da je samo običan lopov? Možda je to i bio sve do trenutka kada ga je oficir iznenadio dok je pljačkao vojničke plate, a tada je verovatno smatrao da nema drugog izbora već da jasnika jednostavno ucmeka.

— Ostavimo sada to, pošto od toga ionako nemamo neke koristi — odvrtila je ona pokunjeno.

Oboje su zatim začutili preokupirani svako svojim brigama.

Šejna je ponovo počela da moli takva žed da je imao utisak da mu se muti pamet.

A onda su se iznenada odnekud pojavila dvojica mladih ratnika, koji su u rukama nosili krčage sa vodom iz kojih su Nadji i Sejnu dali da piju. Ubrzo zatim doneli su im i činije sa nekom retkom supom koju je Šejn nasuprot Nadji halapljivo sasuo u usta.

Sudeći po tome da je izuzetno malo pila i da gotovo ništa nije jela, Šejn je došao do zaključka da su joj Kjove tokom protetkla dva dana sigurno bar davali dovoljno vode i hrane.

— Za ovo imam tebi da zahvalim! — procedio je Šejn, tiho se nacerivši.

Nadja ga začuđeno pogleda.

— Pa, da! Supu i vodu su doneli ovamo samo zato što si i ti ovde pored mene. Nama sve ovo vreme nisu dali ni kap vode.

— Da, vode! — reče ona sa uzdahom. — Do sada nisam ni bila svesna koliko voda može da bude dragocena. Sada bi se najradije kupala, i to danima bez prestanka. Mislim da bi mi jedino to pomoglo da se oslobodim svega onoga što sam prethodnih dana doživela. — Nadjino telo poče blago da podrhtava da bi nakon toga briznula u gotovo hysteričan plač. Smirila se tek kada je videla kako se Šejn poput gusenice pomera prema obližnjim steni.

— Gde ćeš? — upitala ga je ona još uvek plačnim glasom.

— Pazi na te protuve i reci mi kada primetiš da se neko od njih približava. Otkrio sam kao sečivo oštar kamen koji štrči tamo iz litice. Moramo jedino da sačekamo da se smrkne, a onda...

— O, bože, ne! — začuo se Nadjin panični glas.

U tom trenutku je Šejn primetio manju grupu ratnika, koji su im se približavali. Već na prvi pogled mu je bilo jasno da ih je zanimala jedino Nadja i njene obnažene grudi.

Izvesno vreme su se nešto dogovarali, a onda su dvojica prišli Nadji i skinuli joj konopce kojima su joj bile svezane noge. Ona poče da plače i da se otima, no protiv snažnih Kjova nije imala nikakvih šansi.

— Pomozi mi, Šejne, molim te! — zavapila je molećivo.

Njen očajnički krik ulio je Šejnu novu snagu.

Krajičkom oka ugledao je Kjove koji su zajedno sa Nadjom pravu nestajali iza kamenih gromada na kraju logora.

Sunce je već polako nestajalo na horizontu da bi konačno potpuno zašlo, te je Indijanski logor ponovo utonuo u tamu.

Razdaljina do Fort Juke je iznosila nekih četrdesetak milja. Šejn se pitao do koje mere je Taner bio sposoban da u jednom danu prevali ovu razdaljinu, i to najverovatnije bez i jedne jedine kapi vode. Jedina šansa za njih Šejn je video u tome da su uz put možda naišli na patrolu iz Fort Juke.

Međutim, sada kada se mrak nadvio nad čitavim predelom Šejn je imao preča posla nego da lupa glavu o tome kakvu je sudbinu doživio Taner i da li je još uvek živ. Iako je bio uveren da je tačno zapamtio mesto na kom je ugledao kao sečivo oštar ispust u stenovitim gromadama, Šejnu je trebalo dosta vremena dok ga u tami nije pronašao.

Proteklo je još izvesno vreme dok nije pronašao najbolji mogući položaj, a onda je napokon osetio da usled trenja o oštru kamenu ivicu konopci počinju da pucaju.

Uspeo je gotovo potpuno da se oslobodi kada ga je iznenada oblio hladan znoj pošto je kroz tamu primetio da se ona ista grupa ratnika vraća zajedno sa Nadjom.

Munjevito se bacio dole na tlo u nadi da Indijanci neće ništa posumnjati, odnosno da maločas nisu tačno upamtili mesto na kom su se on i Nadja nalazili.

Sreća mu se ovoga puta obilato osmehnula. Indijanci su mu jednostavno prišli, gurnuli Nadju na tlo pored njega i ponovo joj svezali noge, nakon čega su se svi zajedno izgubili negde u pravcu logorskih vatri, koje su se sve više razbuktavale.

— Nadja, uspeo sam da se oslobodim! — prošaputao je Šejn. — Sada možemo da bežimo ođavde.

Nadja mu ništa nije odgovorila, već je samo apatično zurila pred sobom.

Kada joj je skinuo konopce sa ruku i nogu, Šejn je povukao za sobom dublje u tamu.

Znao je da im najveća opasnost preči tek kada napuste Indijanski logor, pošto je svuda naokolo sigurno naprosto vrvelo od njihovih straža.

Ubrzo im je pošlo za rukom da pronađu put koji je vodio iz skrivenog klanca, no Šejn nije imao nameru da kreće u tom, već u suprotnom pravcu, gde je računao da se nalaze njihovi konji.

Dok su se oprezno kretali po mraku, Šejn je shvatio da ih je u stvari bilo daleko više nego što je to uopšte mogao da pretpostavi. Pitao se da se to Kjove nisu ovde okupljale u nameri da napadnu ne samo utvrđenje već i sam grad Juku.

A onda je napokon u nozdrvama osetio karakterističan vonj mustanga. Sve je izgledalo sasvim mirno, no Šejnovom oku nisu mogla da promaknu dvojica stražara koji su prividno nezainteresovano motrili na konje.

— Čekaj me i ne mrdaj se ođavde ni po koju cenu! — prošaputao je Šejn, sklanjajući Nadju u obližnje trnovito rastinje.

Odmah zatim Šejn počeo četvoronoške da puži prema prvom stražaru. Uz put je naišao na kamen veličine dečje glave, koju je sada čvrsto stezao u desnici.

Kjova je čučao pored stene sa čebetom prebačenim preko leđa pogleda uperenog u mustange, koji su mirno brstili poslednje ostatke trave.

U samo dva koraka Šejn se našao pored njega. Tresnuo ga je strahovito kamenom po glavi tako da je on trenutno izgubio svest. Još dok je Indijanac padao, Šejn je podmetnuo koleno da bi prigušio zvuke tupog udarca o kameno tlo, dok mu je istovremeno munjevitim pokretom iz ruku istrgao novu novčatu „vinčesterku”.

Prebacivši sebi čebe preko ramena, Šejn je „vinčesterku” uhvatio za cev i između mustanga oprezno krenuo prema drugom stražaru. Upravo zahvaljujući tom smrdljivom čebetu uspeo je da zavara ne samo njega, već i mustange, od kojih nijedan nije čak ni podigao glavu dok je prolazio pored njih.

Još pre nego što je drugi stražar uopšte shvatio šta se dešava, Sejn ga je kundakom „vinčesterke” poslao u carstvo snova.

Nakon što ga je razoružao, oprezno se osvrnuo oko sebe, no svuda naokolo je vladala apsolutna tišina. Nastojao je da među konjima otkrije bar jednog koji je svojim rastom nadvisivao ostale, no to mu nikako nije polazilo za rukom. Stoga je jednostavno poveo prvog na kog je naišao. Najpre je smestio Nadju, a onda se i sam vinuo na njegova leđa.

Mustang se laganim korakom kretao kroz krdo koje je za divno čudo i dalje mirno paslo. Šejn je u desnoj ruci držao „kolt” koji je pronašao kod drugog stražara, dok je u levoj još uvek stezao cev „vinčesterke” spreman da je u svakom trenutku iskoristi kao izuzetno moćno hladno oružje.

Izenada su im se u tami isprečile ogromne kamene gromade tako da su bili prisiljeni da menjaju pravac kretanja. Kada su ih obišli, više nije bilo ni traga koji bi čoveku mogao da ukaže na činjenicu da se u blizini nalazi Indijanski logor.

A onda se u tami iznenada pojavila prilika jednog od ratnika, koji ih je oslovio jezikom koji Šejn nije razumeo.

Kada je primetio da Kjova podiže pušku, Šejn je munjevito reagovao. Revolver u njegovoj ruci počeo da bljuje vatru usled čega se Kjova nemoćno skljkao u prašinu. Pošto je znao da je hitac sigurno podigao čitav logor na noge, Šejn je uzdama snažno ošnuo mustanga po leđima tako da je ovaj u divljem galopu pojurio dublje u noć.

U tom tempu nije mogao dugo da izdrži, pošto ga je dvostruki teret koji je nosio na leđima ubrzo iscrpeo. Kada je mustang prešao u lagani kas, Šejn se kratko osvrnuo napregnuto osluškujući da li ih neko prati. I zaista u daljini se čuo prigušen zvuk topota konjskih kopita koji je, međutim, zamirao negde na istoku.

Lagano su produžili dalje na sever gde se u daljini na uzvišici iznad grada nalazilo utvrđenje Fort Juka.

Ako je Taneru zaista pošlo za rukom da se domogne utvrđenja, tada će sigurno biti neprijatno iznenađen kada bude ugledao Sejna da zajedno sa Nadjom prolazi kroz kapiju Fort Juke.

No, pitanje je bilo da li je Taner uopšte uspeo da se sa svojim ljudima probije dotle.

Kada je sunce već uveliko bilo izašlo i kada su jahali kroz uski klanac, Šejn je dobio barem delimičan odgovor na svoje pitanje.

Pred sobom je naime ugledao Tanerove ljude koje su Kjove ovde sustigli i naprosto masakrirali. Od Tanera, međutim, nije bilo ni traga.

VI

Šejn se osvrtao na sve strane, ali nije nikako mogao da pronađe bilo kakav trag koji bi mu rekao šta je sa Tanerom.

Pitao se kako to da je Taner uspeo da umakne Indijancima, a ne i ovi ljudi koji su ovde ležali. Sudeći po tragovima na koje je našao, bilo je jasno da su Taner i njegovi ljudi bili bez konja, tako da je Taner možda na samo nekoliko milja odavde ležao u pesku, skapao od žeđi.

Kada su napuštali klanac, Šejn je shvatio da je ispravno postupio što nije sjahao da bi tela one četvorice prekrrio kamenjem pošto su u tom trenutku osmorica Kjova ulazili sa druge strane u uski stenoviti procep. Odmah su ih spazili tako da su uz divljačke povike poterali svoje mustange prema njima.

Šejn glasno opsova. Zario je snažno mamuze mustangu u slabine, prisilivši ga da ponovo pređe u besomućan galop sve dok pred sobom nije ugledao gomilu kamenih gromada koje su mogle da mu pruže kakav-takav zaklon. Munjevito je sjahao sa mustangovih leđa, nakon čega je pomogao i Nadji da sjaše.

— Ostani ovde i ne mrdaj! — naredio joj je Šejn.

Ona samo prestravljeno klimnu glavom.

Topot nepotkovanih konjskih kopita im se sve više približavao. Zadenuvši „kolt“ za pojas, Šejn je izašao iz zaklona. Osmorica Kjova su jedan pored drugog jurili u besomućnom galopu prema njima. Podigavši munjevito „vinčesterku“, Šejn je u kratkim razmacima ispalio nekoliko metaka u njihovom pravcu, koji su dvojicu ratnika izbacili iz sedla. Odmah zatim uspeo je da pogodi još jednog, a onda je i on bio prisiljen da potraži zaklon, pošto su ga na to prisilili njihovi meci, koji su počeli da mu fijuču oko ušiju.

Bila su preostala još petorica. Prebacivši „vinčesterku“ u levu ruku, Šejn je potegao revolver. Kada su se Indijanci približili na nekih dvadesetak jardi, Šejn je izleteo iz zaklona i počeo da puca i iz „kolta“ i iz „vinčesterke“.

Jednom ratniku je skinuo konja pod nogama, dok je ostalu četvoricu pogodio ravno u grudi.

Iskoristivši silu inercije, jedini preživeli Indijanac se kratko dočekao na noge da bi se odmah zatim svom snagom bacio na Šejna. Pod njegovim teretom Šejn je odleteo unazad, ispustivši pri tome oružje iz ruku. Indijanac je u rukama držao tomahavk kojim je divljački nastojao da Šejnu smrska lobanju. Poslednjim atomima snage Šejn je nekako uspeo da ga ščepa za ruke i na taj način promeni smer udarca tako da se britko sečivo tomahavka zarilo u peskovito tle tik pored Šejnove glave.

Nakon što je Šejn uspeo da mu izbije tomahavk iz ruku obojica počеше da se gušaju. Čas je jedan bio gore, čas drugi, sve dok Šejn iz leve čizme nije uspeo da izvuče nož, koji je zajedno sa „koltom“ oteo stražaru u Indijanskom logoru.

Oči ratnika se preneraženo iskolačiše kada je pod grlom osetio metalno sečivo. Sa tim izrazom na licu je i umro, pošto mu je već u sledećem trenutku Šejn do drške zario nož u grudi.

Kada se teško dahćući podigao na noge, Šejnov pogled je pao na Nadju, koja je raširenih nogu sa „vinčesterkom“ u ru-

kama stajala na samo nekoliko koraka od njega. Pored nje je u pesku ležao od žeđi gotovo pomahnitali Taner koji je u svojoj desnici grčevito stezao „kolt” koji je isto kao i „vinčesterka” bio uperen u Šejna.

Šejn se samo kiselo nacerio. Njegova „vinčesterka” i revolver su ležali na samo nekoliko koraka od njega, no znao je da nema ama baš nikakvih izgleda da ih se domogne a da ga ovo dvoje prethodno ne izrešetaju.

— Taneru, ako me ubijete to bi ujedno bio i vaš kraj. To sigurno znate, zar ne? I ne samo vaš, već i Nadjin. Bez vode nemate ni trunke šansi da se odavde izvučete. A jedino vas ja mogu odvesti do vode.

Shvativši da su ove njegove reči postigle željeni efekat, Šejn je mirno načinio nekoliko koraka i sa zemlje podigao svoje oružje.

U blizini su se nalazila tri mustanga. No kada je Šejn oprežno počeo da im se primiče, životinje su se preplašeno okrenule i pobile. Ostao im je dakle jedan jedini, i to već iznuren mustang, koga je Šejn srećom bio privezao za žbunje kada su on i Nadja potražili zaklon iza obližnjih stena.

Kada se Šejn vratio, Nadja je već uveliko bila spustila „vinčesterku”. Taner je sklopljenih očiju ležao sklopčan u prašini.

— Spasi ga, Šejne! Preklinjem te! — Učini to zbog mene! — zavapila je ona dok joj je brada lagon podrhtavala.

Šejn joj je ćutke pružio svoju „vinčesterku” nakon čega se sagnuo i poneo Tanera prema mustangu.

Nadja je u tom trenutku spustila obe puške u nameri da mu pomogne, no Šejn je samo razdražljivo prosiktao:

— Idi bolje i pogledaj da u blizini slučajno nema još nekog od ovih crvenih đavola.

Kada se Nadja sva pokunjena izgubila Šejn je prebacio Tanera preko mustangovih leđa. Zatim ga je odvezao i sa zemlje podigao obe „vinčesterke”.

— Nadja! — uzviknuo je Šejn.

Već u sledećem trenutku gore između stena pojavilo se njeno bez obzira na sve preživljene strahote, prelepo lice.

— Vidiš li bilo šta?

— Ništa! — odvrtila je ona, odmahnuvši glavom.

— Idi pored njega i pazi da ne padne — procedio je Šejn kada se Nadja našla pored njega.

Odmah zatim Šejn je poveo mustanga prema izvoru vode za koji je znao da se nalazi na nepune četiri milje odatle.

VII

Kroz užareni predeo Šejn je vodio mustanga u pravcu zapada.

— Stani, Šejne, ne mogu dalje! — začuo se iznenada Nadjin iznemogao glas.

Kada je Šejn zaustavio mustanga i kada se osvrnuo ugle-
dao je Nadju koja se u vreloj pesku prebacivala sa noge na
nogu.

— Dođi ovamo i pridrži uzde.

Nadjine tamnoplave oči su bile prepune suza, a lice iskriv-
ljeno od bola dok je prilazila Šejnu.

Shvativši odmah u čemu je problem, Šejn je otišao do
Tanera i sa nogu mu svukao njegove visoke vojničke čizme.
Odmah zatim pružio je Nadji ruku i pomogao joj da navuče
čizme koje su na njenim nežnim nogama delovale više nego
smešno. Dok je obuvala čizme, Šejnov pogled je pao na njene
čvrste punačke grudi, koje su virile kroz iskidanu platnenu
košulju.

— Opekotine na grudima mogu da budu izuzetno bolne —
procedio je Šejn, svezujući joj košulju na grudima.

— Sve ovo ti nikada neću zaboraviti, Šejne! — reče ona.

— Ostavimo to za kasnije, Nadja. Nego, reci ti meni šta
je sa novcem koji je Taner opljačkao u Albukerku.

— Zakopao ga je neposredno pre nego što su nas Kjove
savladaše. Sumnjam da ćemo to mesto bilo kad pronaći.

— Što bi značilo da je sve u stvari bilo uzaludno. I ubi-
stvo oficira u Albukerku, a i sama potraga za Tanerom, od-
nosno vraćanja novca vojnicima koji već tri meseca nisu do-
bili ni prebijenog centa.

Trebalo im je još puna dva sata pre nego što su konačno
stigli do mesta na kom je u ovoj pustinji u svakom trenutku
bilo dovoljno vode. Nakon što je Šejn spustio Tanera sa mu-
stangovih leđa, Nadja je njegov šešir napunila vodom i počela
pažljivo da mu je sipa u usta.

Već u sledećem trenutku Taner je ponovo došao svesti.
Halapljivo je gutao spasonosnu tečnost, sve dok nije utolio
žeđ nagomilanu u toku protekla dva dana.

— Šejn nas je spasao, Bile! — reče Nadja, osmehnuvši se
blago. — Mi... mi smo još uvek živi, i to imamo da zahvali-
mo isključivo Šejnu.

U tom trenutku im je prišao Šejn koji je Tanera uhvatio
ispod pazuha i pomogao mu da koliko-toliko uspravno sedne.

— Kako se osećate, Taneru? — upitao je Šejn. — Morali
bismo što pre da se izgubimo oдавде, pošto postoji opasnost
da se Kjove skoro pojave i ovde.

— Gde smo mi to? — upitao je Taner, osvrćući se začu-
đeno oko sebe. — Da li smo još daleko od Fort Juke?

— Otprilike na dan jahanja — odvratio je Šejn dok je
prilazio vodi da bi i sam utolio žeđ.

Kada je napokon podigao glavu iz vode, video je da Nadja
stoji tik pored njega.

— Hvala ti još jednom, Šejne! Ovo ti nikada neću zabo-
raviti — reče ona, osmehnuvši se nežno.

— Voda ti je na raspolaganju. Ja ću se izgubiti negde
tamo gore između stena. Ne zaboravi da nemamo više od pola
sata vremena.

Nadja je odmah shvatila šta je Šejn time mislio, te je
samo zahvalno klimnula glavom.

Kada su se Šejn i Taner zajedno sa mustangom izgubili, Nadja je sa sebe skinula ostatke bluze i suknje i uronila u vodu.

Gore među stenama Šejn se sa uzdama u rukama smestio na poveći kamen, strahujući da bi u protivnom mustang mogao da im pobegne.

Taner se smestio nasuprot njemu, zabacivši ogromni vojnički šešir više prema zatiljku.

— Novac više nije kod mene — reče Taner iako ga Šejn nije ništa pitao.

— Znam! .

— Pa, šta onda još hoćete od mene?

— Ja lično nikada i nisam bilo šta od vas hteo — odvratio je Šejn, odmahnuvši glavom.

— Uopšte vas ne razumem!

— Pa, jedino što hoću, to je da vas vratim nazad u Albuquerque gde ćete odgovarati zbog ubistva onog jadnog oficira.

Skupljenih očiju Taner se na kratko zagledao u njega, da bi napokon procedio:

— A otkud vi to znate?

— Vi zaista izgleda volite da zbijate šale, zar ne, Taneru?

Taner je samo nemo zurio u njega.

— Vreme je da krenemo! — reče Šejn. — Idite i zovite Nadju! Uz put možete i da navučete vaše čizme, pošto će Nadja jahati, i nas dvojica ćemo ići peške.

Taner se bez pogovora spustio dole do nevelikog jezerceta, gde je Nadja upravo izlazila iz vode. Odsjaj sitnih vodenih kapljica prekrivao je njeno prelepo telo.

Oboje su zatim držeći se za ruke krenuli prema Šejnu.

— Upravo smo se dogovorili da ćemo sa tobom otići do mesta na kom smo zakopali novac — reče Nadja, koja je u levoj ruci držala „vinčesterku” koja je ostala dole pored vode.

Šejn u tom trenutku jednostavno nije znao šta da joj odgovori. Bili su zaljubljeni jedno u drugo, a Šejn je i bio svestan toga šta je Nadja sve u poslednjih nekoliko dana preživela. Njoj je Tanerova ljubav i pažnja bila preko potrebna da bi mogla sve te strahote da potisne u zaborav.

Sa „vinčesterkom” u ruci Šejn je pošao prema mustangu.

— Najpre moramo da ...

Najpre moramo da vidimo da se što pre odavde izvučemo, bilo je ono što je Šejn hteo da kaže. Međutim, nije imao priliku da izgovori rečenicu do kraja, pošto je Taner istrkao Nadji pušku iz ruku i njome Šejna snažno tresnuo po potiljku.

Šejn je još osetio da pada na zemlju, a onda su već sva njegova čula prestala da bilo šta registruju.

VIII

— Ali, Bile! — uzviknula je Nadja preneraženo, prekrivši lice rukama. — Pa, zašto si ga pobogu ubio?

— Ta protuva još uvek nije mrtav! — prosiktao je Taner.
— Bice mrtav tek kada mu metkom prosviram tu njegovu smrdljivu lobanju.

Munjevito je okrenuo „vinčesterku” repetirao je i uperio u Šejnovu glavu.

— Preklinjem te, ne čini to! — uzviknula je Nadja plačnim glasom. — Pa, zar jedno ubistvo nije bilo dosta, Bile?

Sirom iskolačenih očiju Taner se zagledao u Nadjino uplakano lice.

— Pa dobro, ja sam ubica. Ali šta si ti nakon svih onih noći provedenih sa Kjovama?

— Bile! — zavapila je ona očajnički da bi već u sledećem trenutku briznula u histeričan plač.

Tanerov pogled počeo da luta između nje i Šejna koji je i dalje ležao nepomično u prašini. Napokon je Taner spustio pušku i nežno je zagrlio.

— Oprosti mi, draga! Zaista nisam tako mislio.

Nadja se iznenada okrenula obgrlivši Tanerove noge.

— Sve te strahote moći ću da zaboravim jedino uz pomoć tvoje ljubavi! Ostani pored mene i nikada me nemoj napuštati. No, ako nameravaš da me napustiš, onda me bolje odmah ovde ubij!

— Ali, draga, kakve su to gluposti? Nas dvoje ćemo uvek i za sva vremena ostati zajedno. A čim sebi skinemo sa vrata ovu protuvu, bićemo lišeni svih problema.

— Ostavi ga tu da leži, Bile! Indijanci će uskoro sigurno stići, tako da nema potrebe da još jednom okrvaviš svoje ruke.

— U pravu si! — reče Taner, snažno je zagrlivši.

Ubrzo zatim oboje su uzjahali mustanga i krenuli dalje na sever. Taner je odlično poznavao teren na osnovu vojnih mapa države Arizone, tako da se kretao pravo prema Fort Juki. Neprekidno se obazrivo osvrtao na sve strane da ne bi ponovo Indijancima uleteo u klopku. A što se Šejna tiče, tu je Taner bio siguran da im od njega više ne preti bilo kakva opasnost.

Bez konja je bio potpuno izgubljen. Kjove će ga sigurno ubrzo pronaći i sa zadovoljstvom skalpirati.

Taner je bio rešen da se što je to manje moguće zadrži u Fort Juki. Zamoliće jedino komandanta garnizona da ih snabde odmornim konjima i neophodnim rezervama hrane i vode. A nadao se da će neka od žena oficira biti spremna da Nadji pokloni nešto od svoje odeće.

Jedina opasnost im je, po njegovoj proceni, pretila od Indijanaca i mogućnosti da im ponovo padnu šaka.

Napred u daljini nazirao se ogromni planinski masiv za koji je Taner bio uveren da se radilo u Hualapai-masivu čiji su vrhovi premašivali visinu od sedam hiljada stopa.

Levo od njih rasprostirao se daleko pitomiji predeo što je Taneru takođe govorilo da su bili na pravom putu. I zaista uskoro su izbili na peščanu visoravan koja se prostirala sve do utvrđenja.

Poslednji sunčevi zraci obasjavali su beskrajna prostranstva Arizone kada su na blagom uzvišici pred sobom ugledali

stražarske tornjeve utvrđenja Fort Juka. Dalje na istoku nazirala su se prva svetla istoimenog grada.

Taner, koji je sedeo iza Nadjinih leđa, nežno pređe rukom preko njenog zatiljka i reče:

— Ono pred nama je Juka. Najzad smo na sigurnom.

IX

Bila je već noć kada je Taner zajedno sa Nadjom projahao kroz širom otvorenu kapiju Fort Juke. Stražar na ulazu je i pored prašnjave uniforme prepoznao Tanerov čin, te je stao u stavu mirno, pozdravljajući na taj način sebi pretpostavljenog konjičkog oficira.

— Jeste li svi skrenuli sa uma? — upitao je Taner izbežumljenim glasom. — Tamo napolju se svuda motaju oni prokleti crveni lešinari, a vi kapiju držite otvorenu! Na nekih četrdesetak milja odavde nalazi se logor sa barem osam stotina do zuba naoružanih Kjova!

— Šta?! — uzviknuo je stražar preneraženo da bi odmah zatim kao da ga sam đavo proganja, uleteo u stražaru odakle se odmah zatim ponovo pojavio u pratnji dežurnog oficira.

Taner je za to vreme već bio sjahao i upravo je pomogao Nadji da se spusti sa mustangovih leđa.

— Poručnik Geder, ser! — pozdravio ga je dežurni.

— Ko je komandant utvrđenja? — upitao je Taner prodornim glasom. — Hoću smesta da razgovaram sa komandantom! No, pre toga, naredite da se zatvore ova prokleta vrata. Nisam valjda jahao dvesta milja indijanskom teritorijom i nisam se valjda sa njima borio da bi mi ovde usred Fort Juke neki od njih prerezao grkljan.

— Straža! Zatvarajte kapiju! — uzviknuo je poručnik svojim pomalo piskavim glasom.

— Pođite za mnom, majore! — rekao je odmah zatim poručnik Geder, obraćajući se Taneru i Nadji.

Užurbanim korakom svi zajedno su se uputili prema zgradi komandature.

— Govorili ste nešto o broju od osam stotina Indijanaca...

— Da i to na četrdeset milja južno odavde — odvratio je Taner.

— Južno? — upitao je Geder začuđeno. — Ali mi smo dobili obaveštenja da se Indijanci nalaze negde na severu. Komandant je u pratnji tri odreda krenuo u poturu za njima. U utvrđenju se trenutno nalazi jedino naš odred sastavljen od mladih regruta pod komandom majora Lasla.

Taner je na trenutak zastao i preneraženo se zagledao u poručnika pored sebe.

— Šta kažete, samo odred regruta?

— Da, zašto? Pa ovde je barem situacija pod kontrolom. Budite bez brige, ser, ovde ste potpuno bezbedni.

— Bezbedni? Osam stotina Indijanaca pred vratima utvrđenja vi nazivate situacijom koja je pod kontrolom!? — pro-
suktio je Taner.

— Ali, ser, do sada nismo raspolagali takvim podacima!

— Pa, sada kada njima raspolazete, nemojte mi, molim vas, samo govoriti da smo bezbedni i da nemam zbog čega da brinem!

Kada su stigli do komandature, poručnik Geder ih je uveo unutra, gde se major Laslo nalazio u kancelariji pukovnika Brava.

— Gospođa i major su upravo ujahali na indijanskom poniju u tvrđavu, ser!

Laslo se u međuvremenu već bio podigao sa stolice i sada je pomalo začuđeno zurio u Nadju koja je valjda u tom trenutku postala svesna svoje obnaženosti, te je rukama pokušala da prikrije ogroman izrez na grudima.

— Major Laslo! — predstavio se on najpre Nadji, a zatim je pružio ruku Taneru. — Drago mi je, kolega!

— Taner, major bataljona u Kamp Grantu! Ovo je mis Nadja Rasel. Nju su Kjove držale zatočenu nakon što su je oteli, a meni je pre dva dana pošlo za rukom da im zajedno sa njom umaknem. Predvodio sam patrolu koju su Indijanci osim mene naprosto masakrirali. Menesu valjda poštediti zato što su se nadali da bi mogli da saznaju neke podatke o broju i stanju okolnih garnizona.

— Gde se to dogodilo? — upitao je major Laslo.

— Negde između Preskota i Feniksa! — slagao je Taner. Znao je da će morati da smisli uverljivu priču da niko ne bi došao na pomisao da dolazi iz Albuquerka. Mesto koje je naveo nalazilo se tako daleko u Nju Meksiku da je bio siguran da će ga svako pitati šta uopšte ovde traži.

— Tako daleko na jugu? — upitao ga je Laslo začuđeno. — Ali o tome nemamo nikakvih vesti.

— Indijanci su me sa sobom vodili sve do iza reke Santa Maria. Logor su podigli na nepunih četrdesetak milja odavde, gde se u međuvremenu slilo već gotovo osam stotina Kjova.

Bled u licu, major Laslo ga je tiho upitao:

— Kažete četrdeset milja južno odavde? — Odmah zatim Laslo je prišao vratima i glasno se proderao: — Dežurni!

— Već sam mu naredio da zatvori kapiju utvrđenja — umešao se Taner.

Nakon što je major Laslo naredio dežurnom oficiru da udvostruči straže, ponudio je majora Tanera i Nadju da sednu, a zatim je svom posilnom naredio da im donese nešto za jelo i piće.

— Čuo sam da se u utvrđenju nalazi jedino još odred regruta — reče Taner nakon što je posilni izašao.

— Regiment nas je obavestio o neredima na severu. Ujedno smo dobili naređenje da raščistimo situaciju. Jedan naš odred koji se nalazio u patroli sukobio se sa hordom od gotovo četiri stotine Indijanaca, pa je stoga bio prisiljen da se povuče u Fort Rok. Ostali odredi su im pošli u pomoć i trebalo bi da su već stigli do napuštenog utvrđenja Fort Rok. Sve ovo vam

govorim samo kao deo našeg plana, pošto zasada nemam nikakvih vesti da se sve upravo ovako razvijalo. Prve vesti očekujem tek sutra u zoru.

— A kada će se odredi vratiti? — upitao je Taner.

— Odmah nakon što unesite neprijatelja — odvratio je Laslo neodređeno.

U tom trenutku u prostoriju je ušao posilni sa poslužavnikom prepunim jela i pića.

— Ja bih se radije okupala! — promrmljala je Nadja. — Nisam gladna, a i... — Pri tome je rukom pokazala na ostatke odeće koji su visili na njoj.

— Narediću da vam donesu uniformu, madam! — reče Laslo. — Sutra onda možemo da vam iz grada dopremimo odgovarajuću odeću.

— Zaista sam vam zahvalna, majore — reče Nadja koja je odmah zatim u pratnji posilnog napustila kancelariju.

Kada su ostali sami, Taner se odlučnim glasom obratio majoru Laslu: — Morate što pre vašem komandantu poslati izveštaj o svemu ovome što sam vam rekao. Morao bi što pre, ili još bolje odmah, da se vrati, pošto se Kjove spremaju da napadnu ne samo utvrđenje već i grad Juku.

— Za to bi nam trebalo barem dva dana — predočio mu je Laslo. — A ukoliko se stvar odvijala onako kako smo zamislili tada će se pukovnik Bravo sa svojim ljudima ionako vratiti. Najbolje bi bilo da se sada okrepite i dobro naspavate. Pozvaću dežurnog koji će vam pokazati gde možete da se smestite.

Bila je već uveliko prošla ponoć kada je Taner ponovo ugledao Nadju. Tiho je pokucao na vrata sobe za koju je od dežurnog saznao da je bila dodeljena mis Rasel i ušao unutra.

Nadja je na sebi imala plavu uniformu i najmanji broj cipela koji se u intendaturi mogao nabaviti. No i one su joj bile prevelike.

Čak i u ovakvoj odeći Nadja je izgledala ženstveno i zanosno.

— Sutra ujutru ću zatražiti da nam daju dva konja, tako da ćemo moći da produžimo dalje — reče Taner, osmehnuvši se blago.

Nadja ga je na trenutak začudeno pogledala, a onda je prestravljeno upitala: — Kuda? Pa svuda naokolo vrvi od Indijanaca. Zar hoćeš da nas ubiješ? Ne, nikako. Ja ostajem ovde u utvrđenju.

— Ali, Nadja, zar nisi i sama čula da se ovde u utvrđenju nalazi samo jedan jedini odred koji se sastoji od samih žutokijunaca, koji do sada nisu ni omirisali dim baruta. Pomisli samo koliko smo Indijanaca videli, pa ćeš i sama doći do zaključka da smo daleko bezbedniji napolju na otvorenom nego ovde u ovim zidinama.

— Ja ostajem ovde! — odvrtila je Nadja tvrdoglavo. — Ni deset konja me neće odavde izvući sve dok napolju bude makar i jedan jedini Indijanac.

Uvidevši da nema svrhe da se dalje raspravlja, Taner je izjurio napolje, besno zahupivši vrata za sobom.

Major Laslo se za to vreme u komandaturi nervozno šetao tamo-amo. Poručnici Geder, Brent, Biber i Džoster su sedeli okupljeni za malim stolom, čutke zureći u majora.

Zajedno sa majorom Laslom oni su bili najiskusniji oficiri u utvrđenju, te ih je pukovnik Bravo stoga i ostavio da mu se nadu pri ruci ako stvari krenu neplaniranim tokom.

Prvi je tajac prekinuo poručnik Džoster, koji je počeo glasno da razmišlja: — Ako Indijanci stvarno napadnu, mislim da bi najpametnije bilo da učinimo upravo ono što je u jednoj takvoj situaciji i predviđeno. Povuci ćemo se u zgradu komandature, a tim prokletim crvenim pasjim sinovima ćemo prepustiti unutrašnjost utvrđenja. Ovde imamo dovoljno municije i zaliha svih vrsta, tako da ćemo sigurno uspeti da se održimo nekoliko dana, a dotle će se već i pukovnik vratiti. A onda se tim divljacima loše piše! Što se grada tiče, ni tu situacija nije tako loša pošto i tamo u međuvremenu ima dovoljan broj sposobnih muškaraca koji mogu dostojno da im se suprotstave. Treba ih samo o svemu obavestiti, što ste verovatno već i učinili, zar ne, majore?

— Da! — odvratio je on. — Poslao sam gradonačelniku poruku u kojoj sam ga izvestio o pravom stanju stvari.

— Meni sve ovo nije jasno! — umešao se poručnik Geder. — Pa i dok nismo dobili obaveštenje od regimenta, naše patrole su neprekidno pročešljavale čitav teren i ništa sumnjivo nisu primetile. Pa nije valjda moguće da su svi do jednog spavali otvorenih očiju? — A onda su Indijanci svuda oko nas, i to još u tolikom broju

— Da onaj major možda ne preteruje? — upitao je Džoster.

Kada su ga svi pomalo začudeno pogledali, Džoster je samo siegnuo ramenima i dodao: — Pa, kaže da je izgubio svoju patrolu. Svi su poginuli osim majora, što je krajnje čudno, zar ne? A i ona priča da su ga ostavili u životu da bi im otkrio neke podatke je bar što se Indijanaca tiče više nego čudna.

— Još čudnije je to da oficir njegovog ranga predvodi najobičniju patrolu — umešao se u razgovor poručnik Biber.

— Gospodo, mislim da nemamo pravo, a ni razloga da sumnjamo u majora Tanera. Pa i ja sam u više navrata predvodio patrole samo zato što sam želeo da vidim nešto drugo osim ovih zidina koje nas okružuju. Dakle, laku noć, gospodo!

To je bio znak za poručnike da je razgovor završen, te su se svi do jednog podigli i napustili kancelariju.

Laslo je bio van sebe od besa. Sledećeg jutra, kada su se poručnici, a sa njima i major Taner našli u komandaturi imali su drugih briga od preispitivanja Tanerovog izveštaja. Samo nekoliko minuta ranije u utvrđenje je sleteo golub-pismošča sa porukom od odreda u Fort Roku. Nekako čudno je bilo to što poruka nije bila potpisana od strane pukovnika Brava, već je to učinio major Mark. Ozbiljnog lica major Laslo počeo da čita njen sadržaj: — Prekinuli smo borbu kod Fort Roka

u kojoj smo pretrpeli velike gubitke zbog toga što se pukovnik iznenada povukao i sada se nalazi u bekstvu u pravcu zapada. Gubici iznose ukupno četrdeset poginulih i teško ranjenih. Osim toga, nemamo nikakvih vesti od prvog voda „C” odreda, koji je predvodio pukovnik Bravo lično i koji je trebalo da zađe protivniku iza leđa. Trenutno gonimo Kjove pošto postavljamo da je čitav vod zajedno sa komandantom pao Indijancima u ruke. Nalazimo se severno od masiva Hualapai...

Kada je major Laslo spustio poruku na sto, svi zajedno su prišli mapi da bi se detaljnije upoznali sa novonastalom situacijom.

— Odredi će tamo gore morati sami da razreše svoje probleme — reče visoki, suvonjavi Brent, koga je pukovnik Bravo zbog njegove hrabrosti kao običnog vojnika unapredio u čin oficira. U međuvremenu je Brent postao poručnik prve klase, koji je zahvaljujući svom dugogodišnjem iskustvu mogao odlično da proceni svaku situaciju.

— Ta banda će tamo gore sigurno skrenuti na jug pre nego što stignu do Kolorada — reče Taner. — A onda ćemo se mi ovde naći u klopci. Čim i ta horda stigne ovamo do utvrđenja, pojaviće se i onih osam stotina Kjova koji su se ulogirili južno odavde. Gospodo, sada barem znamo zašto su toliko dugo oklevali da napadnu Fort Juku. Očekuju dolazak svoje sabraće sa severa, pa da onda udruženim snagama grunu na nas.

Svi do jednog su se zagledali u majora Tanera koji je na karti ucrtavao pravac kretanja Indijanaca. Približavali su se dakle i sa severa i sa juga, spremajući se da zauzmu grad i Fort Juku. A ako im to pođe za rukom, tada bi gotovo pola Arizone pripalo Kjovima.

Jedino što su ljudi u utvrđenju u ovom času mogli da čine bilo je da se nadaju da će odredima konjice ipak nekako uspeti da se na vreme vrate u utvrđenje i da spreče katastrofu koja je bila na pomolu.

XI

Kada je Šejn konačno došao sebi pred sobom je ugledao lik prelepe plavokose Marion.

— Najzad! — prošaputala je ona još uvek zabrinuta za Šejnovo zdravlje.

Sklopivši ponovo oči, Šejn počeo napregnuto da razmišlja. Ovako je na nebu dakle izgledao raj, prođe Šejnu kroz glavu. Bio je uveren da su Kjove uspele da ga se domognu i da je sada završio na nebu.

Ali ako je tako, otkud onda i Marion ovde? A onda je začuo kako se Marion uz škripu madraca podigla sa kreveta i kako je izašla napolje u hodnik gde se glasno proderala: Tamara!

Još kada je začuo da su se vrata uz strahovit tresak zatvorila, Sejn je shvatio gde se u stvari nalazio. Nije bio u raju, već u javnoj kući otmene ledi Lizi koja je i sama još radila u ovom zdanju kada je Sejn prvi put stigao u Juku.

Već u sledećem trenutku vrata su se ponovo otvorila i u njima su se zajedno pojavile Marion i Tamara praćene i svim ostalim devojkama. Pogled mu se još uvek nije bio razbistrio, ali je ipak uspeo da razazna likove Čili, Rozi, Vere, Linde kao i mnogih devojaka, koje do tada ovde još nije susreo. Na kraju čitave plejade prelepih devojaka pojavila se i ledi Lizi.

Kao kroz maglu video je da je bez trunke odeće na sebi ležao na prostranom krevetu i da su ga Marion i Tamara odmah pokrile do grla, skrivajući ga ljubomorno od pogleda ostalih devojaka.

Pitao se kako li je uopšte dospeo ovamo? Poslednje čega se sećao bilo je da je stigao do puta koji je od Juke vodio prema Preskoti i da se tamo sav iznemogao sručio u prašinu.

U tom trenutku krevetu je prišla stara ledi Lizi u čijim očima su zaiskrile suze radosnice.

— Kako se osećaš, momče? Kada smo te prvi put videle onako izmučenog pomislile smo da si mrtav. — Izgovorivši

Na svim kioscima u prodaji album sa komplet markama — sličicama **TALIČNI TOM**

Obradite svoje malšane

pravom zabavom i igrom

ove reči, leđi Lizi mu je prstima nežno prešla preko glatko izbrijanog lica. I uopšte Šejn je imao utisak da je bio izuzetno svež i čist.

— Drago mi je što te ponovo vidim, Lizi — reče Šejn. — Nadam se da si dobro.

— Sada kada te vidim ovako čilog i veselog zaboravljam od radosti čak i na reumu koja me strahovito muči — odvratila je ona. — To što si uopšte živ zaista se graniči sa pravim pravcatim čudom. Kada sam te u besvesnom stanju ugledala u kući doktora Majlsa bila sam uverena da ti nema spasa.

— U kući doktora Majlsa? — upitao je Šejn sa neskrivenim čuđenjem. — Ali kako li sam samo dospeo tamo?

— Sendi te je juče pronašao pored puta za Preskot. Bio si bez svesti i usled žeđi i iznurenosti na ivici života i smrti. A to što je naišao u poslednji čas možeš da zahvališ samo pukom slučaju. Sendi je tek sledećeg vikenda nameravao da se vrati, ali je srećom po sve nas, nešto iskrslalo što ga je nagnalo da promeni svoje prvobitne planove.

— A ko je Sendi?

— Pa, kako se ne sećaš Sendija, Šejne? To je onaj farmer sa Grom Piketa sa kojim si često sedeo ovde u našem salunu.

— A, da! Svakako! — odvratio je Šejn iako i dalje nije mogao da ga se seti. No, bilo kako bilo u dogledno vreme će zaista morati da ga potraži i da mu bar zahvali za sve što je učinio za njega.

— Čim je stigao u grad, Sendi te je odvezao do doktora Majlsa. Saznala sam da si stigao tako što sam se u tom trenutku i sama zbog moje reume našla u doktorovoj kući. Doktor te je odmah pregledao, nakon čega mi je rekao da si utočio u neku vrstu dubokog polusna iz kog ćeš se probuditi tek nakon što se donekle oporaviš. Kada mi je još i rekao da ti je u prvom redu potrebna nega, apsolutan mir i puno sna, odmah sam odlučila da te dovedem ovamo. Doktoru se to ni najmanje nije svidelo, pošto je taj prokleti derikoža time ostao bez novca koji je verovao da će ti izvući iz džepa. Ovako smo te ja i moje devojkice dopremile ovamo, gde si kao kod svoje kuće i gde te oporavak neće koštati ni centa. Rešili smo da ostaneš ovde među nama sve dok se u potpunosti ne budeš oporavio.

Ove Lizine reči su kod svih prisutnih devojkica naišle na opšte odobravanje. Svaka od njih je htela Šejnu nešto da kaže i taj opšti metež je potrajao sve dok se u sobi nije pojavio stari Džil, koji je već dugi niz godina kao barmen radio dole u salunu.

— Mušterije polako pristižu, Lizi — reče on dok je prilazio krevetu na kom se stara leđi bila smestila pored Šejna.

— Pa, Šejne, jesi li se ponovo vratio na ovaj svet?

Odmah zatim, Džil se obratio okupljenim devojkama.

— Idemo, devojkice! Momci vas dole već sa nestrpljenjem očekuju. Tu je tvoja stara mušterija, Čili. A i tvoja, Marion.

— Danas me niko ne interesuje. A rešila sam, uostalom, i da danas uzmem slobodan dan — protivila se Marion.

— Isto važi i za mene — dobacila je Tamara.

Otmena ledi Lizi samo kratko klimnu glavom, stavljajući im do znanja da privata razloge zbog kojih nisu htele da se priključe ostalim devojkama.

— Idemo, devojke! Posao i mušterije ne vole da čekaju — reče Lizi, dok se teskom mukom podizala sa kreveta.

Samo koji trenutak kasnije vrata su se zatvorila i Šejn je u sobi ostao sam sa Marion i Tamarom. Obe su na brzinu izule cipele i smestile se pored njega u krevet.

To je bilo upravo ono za čim je Šejn proteklih dana i nedelja toliko čeznuo.

— Stanje u kom se nalaziš ima ipak i svojih dobrih strana. Ovako ces bar konačno morati duze vreme da ostaneš ovde sa nama u krevetu — reče Marion glasom punim ljubavi i nežnosti. A i Lizi ce izvesno vreme morati da se liši mojih usluga.

— I mojih! — dodala je Tamara dok ga je nežno milovala po obrazu.

— Koja me je od vas dve ovako lepo obrijala? — upitao je Šejn, razvlačeći usta u širok osmeh.

— Tamara! — reče Marion. — I zamisli samo, pri tome te čak nijednom nije posekla. Zatim smo te okupale od glave do pete, a i oprale smo i ispeglale tvoju odeću.

— Zaista ste divne! — reče Šejn, poljubivši najpre Tamaru, a onda i Marion u čelo.

Biti u društvu ove dve devojke bilo je sigurno daleko lepše i privlačnije nego naći se u raji, no Šejn je znao da neće moći da im ispuni želju i da duže ostane s njima, pošto ga je put iz sasvim drugih razloga doveo u Juku.

Pitao se da li su Taner i Nadja uspeali da stignu do utvrđenja? Sto se Nadje tiče, to joj je od srca želeo, ali Taner...

— A sada bi mi dobro došla čaša viskija — reče Šejn rešen da o Taneru počne da razmišlja kada za to dode vreme.

I Tamara i Marion skočiše u isto vreme. Dok je jedna uzimala čašu sa obližnjeg ormarića, druga je već odnekud izvukla bocu najfinijeg viskija.

— A šta je sa vama? Zar nećete da mi se pridružite? — upitao je Šejn kada mu je Tamara pružila do vrha natočenu čašu.

Tako nešto njih dve naravno nisu dozvolile da im se dva puta kaže.

Noć se već polako približavala, tako da je Marion upalila petrolejsku lampu, dok je odlazila da i njoj i Tamaru natoči pice.

Kada im je Šejn predložio da se konačno malo raskomote i da mu se pridruže ispod toplog pokrivača, Marion ga je pomalo začuđeno upitala: — Pa, zar nisi gladan? Mislim da bismo svi zajedno mogli prethodno nešto da prezalogajimo.

— Ali zašto prethodno? — upitao je Šejn nacerivši se.

To kao da je bio znak za Tamaru i Marion da svuku odeću sa sebe i da uz vrisku uskoče pored njega u krevet. Odmah zatim su udruženim snagama počele da ga grle i ljube po celom telu.

Kada se Šejn probudio devojke su još uvek spavale čvrstim snom, iako je napolju već uveliko bio dan. Oprezno se iskrao iz kreveta da ih ne bi probudio, nakon čega je prišao prozoru i duboko udahnuo još uvek svež jutarnji vazduh.

Tiho je navukao svoje besprekorno čiste i ispeglane stvari da bi se odmah zatim iskrao iz sobe da to Tamara i Marion ne bi primetile.

Dole u hodniku naišao je na Džila koji je osim Lizi bio jedini koji je u ovoj kući ovako rano već bio na nogama. Zastao je kao da je pred sobom ugledao duha, a onda ga je iznenađeno upitao:

— Pa, zar nisi još uvek polumrtav i zar ne ležiš gore u krevetu sa Tamarom i Marion? Koliko mi je poznato, njih dve su trebale da te neguju, a ne da te puste da šetaš naokolo.

— Mogu ti reći da su me protekle noći više nego dobro negovale — odvratio je Šejn, nacerivši se glasno. — I budi, molim te, bez brige, pošto se uskoro vraćam.

— Ti zaista imaš, izgleda, sto života — promrmrljao je Džil glasom punim čuđenja i neskrivenog respekta.

— Pozdravi mi Lizi i reci joj da sam na kratko morao da odem gore do utvrđenja. Reci, mogu li da uzmem njene kočije?

— Pa, znaš da tako nešto uopšte ne moraš da pitaš!

Kratko klimnuvši glavom, Šejn je izašao na ulicu u namerni da odmah otvori kapiju koja je vodila u dvorište mis Lizine kuće.

Svuda je već vladala uobičajena gradska vrema. U trenutku dok je otvarao kapiju, Šejn je u daljini ugledao kočije pukovnika Brava, koje su mu se polako približavale. U prvi mah mu se učinilo da se ipak prevario, pošto na njima nije ugledao lik narednika koji je pukovnika obično vozio kada bi se on uputio u grad.

Šejn je prišao ivici pločnika, a onda je od iznenađenja širom iskolačio oči.

Držeći uzde u rukama gore na sedištu sedela je Nadja odevena u plavi jahaći kostim.

Nadja ga je primetila tek u poslednjem trenutku. Na trenutak se na smrt preplašena zagledala u Šejna da bi već u sledećem momentu povratila prisustvo duha. Snažno je oštinula konje i pored Šejna ih u galopu poterala ulicom, koja je vodila pravo prema utvrđenju Fort Juka.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je kroz otvorenu kapiju uleteo u dvorište. Ljutito je opsovao kada je ustanovio da je štala u kojoj su se nalazile kočije bila zaključana. Pojurio je prema sporednom ulazu u salun, ali je i on bio zaključan. Tiho je pokucao na vrata da ne bi probudio devojke. Džil ga, očigledno, nije bio čuo, tako da je bio prisiljen da se kroz ulična vrata ponovo vrati u salun.

— Gde je ključ od štale? — upitao je Džila, koji je za šankom brižljivo polirao kristalne čaše.

Stari, već pomalo senilni Džil, poče napregnuto da razmišlja. Šejnu se strahovito žurilo, te je sam potrčao prema mestu na kom se leđi Lizi obično držala svoje ključeve. Ni tamo ih nije pronašao, tako da je proteklo još dosta dragocenog vremena pre nego što se Džil konačno setio da je ključeve prethodne večeri strpao u kasu.

Istrgavši mu naprosto ključeve iz ruku, Šejn je kroz sporedni izlaz izjurio napolje na dvorište.

— Treba li ti moja pomoć? — doviknuo je Džil za njim.

— Još pitaš? ! — odvratio je Šejn, dok je otključavao vrata omanjeg zdanja u kom su bili smešteni konji i kočije leđi Lizi.

Zajedničkim snagama najpre su izgurali male otvorene kočije, a odmah zatim su izveli i dva brižljivo otimarena mrkova.

Čim su ih upregli, Šejn je skočio gore na sedište i poterao konje kroz kapiju na ulicu. Kada je konačno izašao iz grada, konji su prešli u besomučan galop, tako da je Šejn preostale dve milje do utvrđenja prevalio za samo nekoliko minuta.

Kapija je bila otvorena, no pošto su stražari još izdaleka videli da im se neko približava, napolju ga je dočekao narednik koga Šejn do tada još nikada nije sreo u Fort Juki.

— Odvedite me odmah do komandanata, naredniče! Zovem se Šejn.

U bataljonu pukovnika Brava nije bilo čoveka koji nije čuo bar njegovo ime, ako ga već lično nije poznavao.

— Vi ste Šejn? — reče narednik odmerivši Šejna od glave do pete pogledom punim strahopoštovanja.

— Tako je! — odvratio je Šejn nestrpljivo.

— Odmah ću narediti da vam otvore kapiju, mister Šejne!

Već trenutak kasnije masivna vrata su se širom otvorila.

— Pukovnik Bravo trenutno nije u utvrđenju! — objašnjavao je narednik, dok je Šejn u kočijama prolazio pored njega.

— Glavnokomandujući oficir je major Laslo.

— Hvala, naredniče — odvratio je Šejn, poteravši konje prema zgradi komandature ispred koje je ugledao pukovnikove kočije

Major Laslo ga je kroz prozor video da dolazi, te je odmah izjurio napolje.

— Hej, Šejne, pa otkud ti ovde? — uzviknuo je Laslo očigledno obradovan što ga vidi.

Pozdravili su se kao stari dobri znanci, nakon čega su se kroz zgradu komandature uputili prema kancelariji pukovnika Brava.

Svi vojnici koji su bili zaposleni u pukovnikovoj pisarnici skočiše kao opareni kada su ugledali Šejna. Najpre su strogo vojnički salutirali, da bi odmah zatim razvukli usta u širok osmeh.

— Kako je, ljudi? — procedio je Šejn, podigavši kratko ruku u znak pozdrava. — Pa, zar se još uvek niste podavili od ovog smrada ovde?

— Neko mora i ovakve poslove da obavlja, zar ne? — odvratio je neki debeljko glasno se nacerivši.

— Tako je, momče, tako je! — promrmijao je Šejn, ne shvatajući da je neko ceo svoj život mogao da provede u zatvorenoj prostoriji.

U pukovnikovoj kancelariji su zatekli poručnika Gedera i Dzostera, kao i visokog suvonjavog Brenta. Sve su to bili oficiri koji su već dugi niz godina poznavali Šejna.

Nakon što se sa svima od njih rukovao, Šejn je odmah prešao na stvar.

— Nego, recite vi meni, momci, da li je ovde kod vas, možda, neki major iz Albukerka. U njegovoj pratnji se nalazi neka zgodna plavuša...

— Nije valjda da i nju poznaješ? — upitao je Laslo, namignuvši ostaloj trojici oficira.

— Ovde sam ne zbog nje već zbog Tanera — odvratio je Šejn ozbiljnim glasom.

Sva četvorica ga pogledaše sa neskrivenim čuđenjem.

— Da, ali major nije iz Albukerka već je stacioniran u Kamp Grentu — reče Laslo.

— Tu priču je dakle smislio — odvratio je Šejn. — Taj nitkov je u Albukerku opijackao regimentsku kasu, a uz to je još i ubio oficira zaduženog za isplatu vojničkih plata. U kasi se nalazilo gotovo stotinu hiljada dolara. — Šejn je zatim u kratkim crtama prepričao i događaje proteklih nekoliko dana otkako je iz Albukerka krenuo u poteru za njim.

Kada je Šejn završio, major Laslo se bez ijedne reči podigao i pozvao dežurnog.

— Idite i pozovite mi majora iz Kamp Grenta — reče Laslo.

— Ali, ser, major je maločas napustio utvrđenje — odvratio je narednik.

— Sta?! — dreknuo je Šejn van sebe od besa.

Pokazujući glavom prema Šejnu narednik je dodao: — Bilo je to pre tri-četiri minuta pre nego što je mister Šejn stigao. Čud. me da ih uz put nije video.

— Kako njih? Zar je i žena otišla sa njim? — upitao je major Laslo.

— Aj, aj, ser! — reče narednik.

— A kuda su otišli? — hteo je Šejn da zna.

— Kako mislite, otišli? Nisu otišli, već su odjahali prema zapadu!

Šejn i Laslo se začuđeno pogledaše.

— Taj tip mora da je potpuno skrenuo sa uma! — reče Laslo. — Prvo se pojavi ovde kod nas sa pričom da južno od Fort Juke naprosto vrvi od Indijanaca, a onda zajedno sa ženom koja je već bila u njihovim rukama ponovo kreće u taj pakao.

— Mislim da je preterao kada je rekao da ih ima osam stotina — dobacio je Šejn. — Po mojoj proceni ih ima negde između četiri stotine i pet stotina.

Sada kada više nije bilo razloga za preveliku žurbu, Šejn je oficire upoznao i sa detaljima onega što je napolju u pustinji doživeo. Ispričao im je tačno gde je prvi put naišao na

Indijance, a ujedno i kako su ga savladali kada je ponovo krenuo u poturu za majorom Tanerom. Nije naravno propustio ni da im iznese pojedinosti svog boravka u Indijanskom logoru, a i sve ono što se desilo do trenutka kada ga je Taner kundakom „vinčesterke“ tresnuo po glavi i ostavio na milost i nemilost Kjovama i čudima prirode.

— Nameravaš li odmah da kreneš za njim? — upitao ga je Laslo.

Šejn u tom času ni sam nije znao šta da radi.

— Mislim da to neće biti potrebno — reče Geder. — Taj posao će Kjove obaviti umesto Šejna. A i naši izgledi da sačuvamo živu glavu nisu baš ružičasti pošto i mi očekujemo da će nas Kjove napasti.

Zatim je major Laslo upoznao Šejna sa situacijom u Fort Juku, a ujedno i sa onom u celoj Arizoni. Ujedno mu je dao da pročita i poslednju poruku majora Marka.

— Prokletstvo! — procedio je Šejn nakon što je Laslu vratio gusto ispisanu ceduljicu. — Čitav vod na čelu sa pukovnikom!

— Kako su Indijanci naoružani, Šejne? — upitao je Laslo.

— Bolje nego bilo kad do sada. Naoružani su „vinčesterkama“ i šestometnim „kolfovima“. I to ne samo nekolicina njih, već svi do poslednjeg čoveka.

— I sve su to samo Kjove? Znaš li možda ko ih predvodi? — upitao ga je Laslo.

— Da, koliko sam mogao da vidim, radilo se isključivo o Kjovama. A što se poglavice tiče... — tu je Šejn samo nemoćno slegnuo ramenima i zagledao se u mapu pred sobom. — Nego, recite vi meni, da li zaista računate sa napadom na Fort Juku?

— Mislim da je to jedini mogući zaključak koji proizilazi iz svega onog što se dogodilo — promrmljao je Brent.

Šejn klimnu glavom.

— I šta nameravate da preduzmete? Hoćete li onima na severu poslati patrolu u susret?

— Nemoguće! Raspolazem samo jednim jedinim odredom koji se uz to sastoji isključivo od regruta — odvratio je Laslo rezignirano.

Šejn počeo nervozno da stiska usne. Do đavola i sa tim prokletim Tanerom! U ovom trenutku mu je Bravo bio daleko važniji.

— Imate li konja za mene? — upitao je Šejn napokon.

— Hoćeš li da kreneš na sever? — upitao ga je Laslo sa vidnim olakšanjem.

— Da! A možda će mi uz put poći za rukom i da saznam gde je Bravo i onaj vod kome se izgubio svaki trag.

— Nameravaš li sam da kreneš ili hoćeš da ti dam dvojicu ili trojicu ljudi?

— Mislim da ćete moći i bez mene — javio se suvonjavi Brent.

— Šejne?

Šejn i Brent se kratko pogledaše, nakon čega se Šejn glasno nacerio i rekao:

— Pa, mislim da zaista nema razloga da ne prihvatim Brentovo društvo.

— Narediću da nam odmah osedlaju dva konja — reče Brent uputivši se prema vratima.

— Ne zaboravi da ponesesh dovoljno hrane, vode i koju pucaljku za mene — doviknuo je Šejn za njim.

— Došao sam ovamo Lizinim kočijama — reče Šejn, obraćajući se majoru Laslu. — Možeš li nekoga poslati da ih vrati dole u grad?

— Pod uslovom da mi devojke čoveka u dogledno vreme u koliko-toliko normalnom stanju dopreme nazad u utvrđenje — odvratio je Laslo, nacerivši se glasno.

Odmah zatim i svi ostali oficiri prasnuse u grohotan smeh.

— Kako je naša stara dobra Lizi? — upitao je Geder. — Da li je i sama još uvek aktivna?

Svi zajedno su zatim nastavili da zbijaju šale na račun otmene leđi Lizi i njenih devojaka sve dok se Brent nije vratio i obavestio Šejna da je sve spremno za njihov polazak.

XIII

Sunce je upravo zalazilo kada su Šejn i Brent stigli do Bulhorn Volša gde su u daljini ugledali prve Indijance.

Munjevito su sklonili konje u zaklon nakon čega su sjahali i iz futroia na sedlu izvukli vojničke „karabine”.

Radilo se o dvojici ratnika iz plemena Kjova, koji su mirno jahali isušanim rečnim koritom.

— Mislim da se radi o izvidnici koja se kreće ispred one horde koja nam se približava sa severa — reče Brent tihim glasom.

— Mogli bismo da ih šćepamo i da pokušamo nešto bliže da saznamo — odvratio je Šejn. — Problem je jedino taj što ne razumem ni reč njihovog jezika.

— Ja nešto malo natucam — promrmljao je Brent.

— Ako je tako onda znamo šta nam valja činiti, zar ne?

Vetar im je duvao u lice, tako da mustanzi na kojima su Kjove jahali nisu mogli da ih nanjuše. Videlo se da su se Indijanci izuzetno oprezno kretali, no i pored toga nisu uspeli da otkriju opasnost koja im je pretila.

U trenutku kad su Kjove prolazili pored njih Šejn i Brent su sa repetiranim puškama iskočili iz zaklona. Reski metalni zvuk bio je onoj dvojici više nego jasan znak da bi najpametnije bilo da se zaustave što su napokon i učinili.

Brent im je nešto doviknuo nakon čega su obojica sjahali i prekrstili ruke na zatiljku.

Jedan od njih počeo ljutito nogom da udara o peskovito tlo.

— Naša zemlja! — promumlao je on na sasvim razumljivom engleskom jeziku. Odmah zatim je usmerio pogled prema zvezdanom nebu i dodao: — Naše nebo!

Odakle mu samo ovakva pomisao, hteo je Šejn da izusti, no onda se ipak savladao. U stvari, kada je malo bolje razmislio, shvatio je da je Kjova možda i bio u pravu, no istorija nije bila točak koji bi se tek tako mogao vratiti unazad.

— Ovakle dolazite i ko je vaš poglavica? — upitao je Brent.

— Ti iz Juke? Vi predati utvrđenje poglavici Vasali, a on vama vratiti bledolikog poglavicu i ovoliko dugih noževa — pri tome je ratnik u kratkim vremenskim razmacima tri puta podigao uvis ispružene prste obe ruke.

Kod njih se nalazio dakle pukovnik Bravo zajedno sa trideset svojih ljudi.

— Gde možemo da nađemo Vasalu? — upitao je Šejn.

Indijanac ne samo da mu nije odgovorio, već ga nije ni udostojio jednog jedinog pogleda. Bilo je više nego jasno da nije želeo da razgovara sa civilima.

— Ako ti ne predati utvrđenje, bledoliki poglavica i dugi noževi umreti! Dugo umirati!

— Gde je Vasala? — upitao je ovoga puta Brent.

Ratnik je pokazao u pravcu severa.

— Odvedi me do njega! — zahtevao je Brent odlučnim glasom.

— Čemu sve to? — promrmljao je Šejn začuđeno. — Sumnjam da je taj poglavica jedan od onih sa kojima se može pregovarati.

— Ja i moj brat poći napred! — reče ratnik.

— Pa, krenimo onda! — odvratio je Brent, polazeći prema svom konju.

Ratnici su se za to vreme već bili vinuli na leđa svojih mustanga, koje su poterali natrag u pravcu iz kog su maločas došli.

— Ovo je zaista suludo, Brente! — procedio je Šejn.

— Ti se vrati nazad u utvrđenje i obavesti Lasloa o pravom stanju stvari — promrmljao je Brent tiho da ga Indijanci ne bi čuli. — Znaš i sam da su za majora Marka pukovnik i prvi vod odreda „C” samo nestali, a ne i zarobljeni.

— Pa, zar da te ostavim samog sa ovim crvenim đavolima? — zapitao je Šejn začuđeno.

— Znaš i sam da ništa ne mogu da ti naredim, ali te molim da mi učiniš tu uslugu! — prosiktao je Brent dok se penjao u sedla.

— Ali, Brent, tog prokletog Vasalu ćemo pronaći i bez pomoći ove dvojice — reče Šejn pokazujući glavom u pravcu Indijanaca, koji su na nekih stotinak jardi od njih zastali i očekivali da im se bledoliki konačno pridruže.

— A kako si ti zamislio čitavu stvar, Šejne? Da se nas dvojica jednostavno ušunjamo u logor Kjova i da oslobodimo pukovnika i tridesetoricu vojnika?

Brent potera svog konja prema Kjovama. Šejn je za to vreme napregnuto razmišljao šta da učini. Kada je vrh leve

šizme uvukao u uzengije Brent je ljutito uzviknuo: — Vрати se nazad u utvrđenje, do đavola!

Kada je ostao sam, Šejn glasno opsova. Nije mu se ni najmanje svidalo to što je Brenta ostavio samog sa onom dvojicom koji su ga možda vodili ravno u pakao. Jedina Brentova šansa je bila da ga poglavica Vasala zaista prihvati kao pregovarača iz Fort Juke.

Šejn se nakon nekoliko minuta vinuo u sedlo i poterao mrkova u pravcu zapada. Bio je rešen da prati Brenta i dvojicu Kjova, ali ne tako što će jednostavno krenuti istim putem za njima, pošto su Vasalini izviđači sigurno čvrsto računali sa takvom mogućnošću.

Sve do iza ponoći Šejn je ostao u sedlu da bi zatim ostatak noći proveo u stenovitom procepu, koji je bio zaštićen od vetrova, koji su u pustinji obično samo noću duvali. Prodžao je dalje tek kada su se na istoku pojavili prvi sunčevi zraci.

A čnda je pred sobom ugledao njenju dobro poznate crne tačke koje su kružile visoko na nebu. Bili su to lešinari, koji su nestrpljivo čekali da im se konačno ukaže prilika da se obruše na sigurno već davno nanjušen plen.

Šejn je snažno podbo konja, poteravši ga u galopu u tom pravcu. Teren je postajao sve nepristupačniji tako da je bio prisiljen da uspori. Konačno je stigao do ulaza u uski skriveni klanac na čijem dnu je ugledao dva konja i ljudsku priliku obučenu u blistavo plavu odeću.

Još dok im je prilazio, video je da su konji bili mrtvi, a da je Nadja još uvek davala znake života. Šejn se zaustavio pored nje i munjevito sjahao iz sedla, držeći vojnički „kara-bin“ za svaki slučaj u pripravnosti. Od Tanera, međutim, i ovoga puta nije bilo ni traga ni glasa.

Već na prvi pogled Šejn je video da je Nadja bila teško ranjena, pogođena sa dva puščana metka negde u predelu grudnog koša.

— Nadja! Ja sam, Šejn! — prošaputao je on, kleknuvši pored nje.

Ona je samo bolno uzdahnula. Oči su joj bile zatvorene dok joj je prelepo lice bilo prekriveno sivkastim graškama znoja. Nije bilo nikakve sumnje da joj više nije bilo pomoći. Ali, da li je mogao da je jednostavno ostavi na milost i nemilost onim prokletim ptičurinama, koje su kružile sve niže i niže?

Otkopčao joj je najpre jaknu, a odmah zatim i bluzu. U tom trenutku krv je počela naprosto da šiklja iz otvorenih rana, tako da je Šejn ponovo zakopčao bluzu i kostim, nakon čega je oprezno podigao u naručje i poneo prema svom konju.

Nadja je u tom trenutku izdahnula.

Taner, taj prokleti idiot! Za sve je on bio kriv.

Šejn je spustio Nadju dole na zemlju i počeo napregnuto da traga za bilo čim što bi moglo da mu kaže gde se Tanner nalazio. Možda je i on ležao negde u blizini, takođe smrtno ranjen, pomisli Šejn.

Taner je u Šejnovim očima bio najobičniji lopov i ubica, koji je sada nosio i Nadju na dusi. Sigurno bi i danas pevao u Bećmenovom salunu u Albukerku da nije naleteo na tu lakomstenu i do guse zaduženu protivu.

I pored svih nastojanja Šejnu nije pošlo za rukom da na stenovitom tlu otkrije bilo kakve tragove. Kada se vratio nazad od mrtvih vojnika konja, video je da u lutrolama na seadu nije bilo „vinčesterki“, a i da je nedostajala mešina za vođu.

Nije znao šta se ovde sve odigralo tako da u stvari i nije imao prava da osuđuje Tanera. Možda je i hteo da se vrati po nju, a sada je ležao mrtav tamo gore između nepristupačnih stena.

Da ne bi doživeo neko neprijatno iznenađenje, Šejn je za svaki slučaj svezao konja za obližnje rastinje. „Karabin“ je gurao u lutrolu nakon čega se vratio do bezivotnog Nadjinog tela. Ovoga puta sa sobom nije nosio asovcic, a i da ga je imao ne bi mu mnogo pomogao, pošto je teren bio i suviše stenovit da bi mogao da joj iskopa dovoljno duboku raku. Zato je odlučio da njeno telo pokrije debelim slojem kamenih gromada kako one proklete ptičurine ne bi mogle da je se uokopaju. Fort Juka se nalazio blizu, te je Šejn stoga bio čvrsto uveren da će kasnije uspeti da nagovori pukovnika Brava ili ko već tada bude komandovao garnizonom da pošalje ovamo patrolu sa zahtikom da na Nadjinom grobu postavi krst sa njenim imenom i danom njene smrti.

Ali, kako se uopšte prezivala? Znao je jedino njeno ime što i nije bilo nikakvo čudo, pošto su je svi u Bećmenovom salunu oslovljavali jedino sa Nadja.

U trenutku kada je počeo da prikuplja kamene gromade, Šejn je zastao kao ukopan, pošto mu se učinilo da je začuo neki sumnjiv šum. I zaista, gotovo istovremeno se iz skrivenog stenovitog procepa pojavio Taner koji je u obema rukama držao „vinčesterke“ čije su cevi bile uperene u Šejna. Oko vrata mu je visila mešina prepuna vode. Šejn ga je pažljivo odmerio od glave do pete, ali mu nikako nije pošlo za rukom da na Taneru otkrije bilo kakve tragove ranjavanja.

Laganim pokretom Taner je jednu od „vinčesterki“ spustio na kameni gromadu pored sebe da bi odmah zatim drugu šćepao obema rukama.

— Pseto prokletlo! — dreknuo je Taner van sebe od besa. — Ti si nas celo vreme proganjao poput divljih zveri i ti si kriv što je Nadja mrtva!

Taner se teškom mukom savladao da ne brizne u histeričan plač, dok je netremice zurio u beživotno Nadjino telo pored Šejnovih nogu.

— Sve to imate sami sebi da pripisete, Taneru! — odvratio je Šejn ledenim glasom. — Pljačka regimentske kase i ubistvo u Albukerku su, u stvari, bili početak kraja. Uveren sam da sada konačno shvatate koliko ste bezosećajno postupili što se Nadja tiče.

Ugledavši kako se Tanerovo lice životinjski iskežilo, za Šejna više nije bilo nikakve sumnje da je bio čvrsto rešen da

ga ubije. I to ne samo zato što ga je u ovom trenutku beskrajno mrzeo zbog onoga što mu je sasuo u lice, već i zbog činjenice da mu je bio potreban njegov konj, a i hteo je konačno da bude siguran da ga Šejn nikada više neće proganjati.

U trenutku kada se Šejn bacio u stranu, mašivši se za dršku „kolta“ koji je u Fort Roku dobio od poručnika Brenta, Taner je povukao obarač „vinčesterke“.

Kobna greška za Tanera je bila ta što očigledno nije ni u snu pomišljao da bi Šejn mogao ovako munjevito da reaguje, te je stoga njegov prvi metak prohujao tik pored Sejnove glave.

Pokušao je očajnički još jednom da repetira „vinčesterku“, no Šejn ga je preduhitrio pogodivši ga ravno u grudi.

Taner je na trenutak preneraženo iskolačio oči, a onda je ispustio „vinčesterku“ i skljkao se na kamenito tlo. Grudi su mu se ubrzano podizale i spuštale da bi već u sledećem trenutku nemoćno klonuo u stranu.

Sada kada je i Taner bio mrtav, Šejn se pitao da li da ih zajedno pokopa? Verovao je da bi to bilo upravo ono što je Nadja želela. Na kraju krajeva, ona je ovu protuvu očigledno iskreno volela.

Ta ljubav je, međutim, skupo koštala.

Šejn ih je položio jedno pored drugog tik uz stenovitu liticu nakon čega je počeo da ih zatrpava kamenjem, koje se nalazilo svuda naokolo. Bio je to mukotrpan posao koji mu je oduzimao dosta vremena, no Šejn je hteo da bude siguran da će Nadja barem u smrti pronaći svoj večni mir koji neće remetiti ni lešinari ni kojoti, koji su noću ovde carovali.

Bil Taner i Nadja iz Albukerka, kao i datum njihove smrti bili su podaci koje je mogao da prenese pukovniku Bravu. Možda će Bravu posredstvom regimenta poći za rukom da sazna i Nadjino prezime, te će njihov zajednički grob na kraju ipak biti dostojno obeležen.

Sa šeširom u ruci Šejn je još izvesno vreme proveo nad njihovim poslednjim utočištem. Nakon toga se vinuo u sedlo i krenuo na sever sve dok nije počelo da smrkava. A onda je skrenuo na istok, primičući se ponovo Bulhorn Volšu.

Noć je bila gotovo neprozirna. Jedino su se u daljini jasno ocrtavali plameni jezičci indijanskih logorskih vatri.

Šejn je na trenutak zaustavio mrkova. Oslonjen o sedlo zadovoljno je posmatrao prizor pred sobom.

Produžio je dalje terenom koji je postao toliko nepristupačan da su tragovi vatre iznenada nestali. Bio je prisiljen da sjaši i da dalje produži pešice. Nakon otprilike sat vremena hoda ponovo je, samo sada u neposrednoj blizini, ugledao indijanski logor.

Kretao se gotovo nečujno tako da je i pored postavljenih straža uspeo da se uvuče u sam logor Kjova. Trebalo mu je, međutim, još dosta vremena dok konačno nije ugledao zarobljenike.

Svezani čvrstim konopcima sedeli su oslonjeni o visoku kamenu liticu. Većinom su bili bosi, a na sebi su imali jedino svoj vojnički donji veš. Nekolicina njih su osim toga bili teže ili lakše ranjeni.

Nasuprot logoru na jugu u kom je Šejn bio zatočen, Bravo i njegovi ljudi su se ovde nalazili pod budnom prismotrom velikog broja stražara.

Zahvaljujući odsjaju vatre pored koje je sedelo nekih dvadesetak dobro naoružanih Kjova, Šejn je uspeo da razazna likove pukovnika Brava i poručnika Brenta. Obojica su na sebi imali svoje uniforme što je bio znak da su ih Indijanci ipak koliko-toliko poštovali. Na Brentovom licu su se, međutim, jasno videli tragovi surovog mučenja. Gotovo onesvešćen, višio je u konopcima kojima je bio svezan za liticu.

Sada kada je saznao ono što ga je zanimalo, Šejn počeo oprezno da se povlači. Bilo je već gotovo jutro kada je napokon stigao do mesta na kome je ostavio mrkova. Odmorio se malo, a onda je u osvit dana uzjahao i obilaznim putem krenuo prema mestu na kom su Kjove prethodne noći podigli svoj logor.

Ubrzo je na severu logora naišao na mnoštvo tragova koji su mu govorili da su Indijanci prethodnog dana odatle došli. Rešio je da i sam krene tim putem uveren da će tako najpre naići na odrede pod komandom majora Marka.

Jahao je tako sve dok sunce nije prešlo svoj zenit, a onda je stao, shvativši da su odredi iz Fort Roka krenuli u pogrešnom pravcu, odnosno da su negde uz put izgubili tragove Indijanaca.

Setio se u tom trenutku i poslednje poruke majora Marka u kojoj je Lasla obavestavao da protivnik beži na zapad. Šejn se pitao da li je zaista moguće da Mark nije primetio da su Kjove skrenuli na jug i da ih je sa svojim odredima i dalje uporno tražio na zapadu? U tom slučaju su u ovom času već sigurno stigli do reke Kolorado.

Svestan činjenice da će i sam morati da krene u tom pravcu ukoliko je želeo da ih pronađe, Šejn je mrkova poterao na zapad. Nakon nekoliko časova napornog jahanja zaustavio se u senci surovih litica, gde je iz mešine sa vodom otpio dobar gutljaj da bi ostatak vode zatim dao mrkovu. Znao je da više ne mora da štedi vodu, pošto će sutra ujutru sigurno biti na Koloradu.

Nadao se jedino da su najkasnije kod tog moćnog rečnog toka Mark i ostali oficiri shvatili svoju zabludu i da nisu produžili dalje za Nevadu ili možda čak za Kaliforniju.

Iznuren dugim jahanjem, a i zbog toga što prethodne noći gotovo da i nije spavao, Šejn se spustio na stenovito tle gde je sledećih nekoliko sati odspavao čvrstim snom. Iako je bio uveren da u blizini nema Indijanaca, ipak je preko kolena prebacio Tanerovu „vinčesterku”. Druga se nalazila u futrolji na sedlu, dok je vojnički „karabin” u čiji je magacin stajalo samo pet metaka ostavio pored Tanerovog i Nadjinog groba. Kada patrola bude pošla da postavi drveni krst sa njihovim imenima, moći će da ga vrati onome kome je i pripadao.

Kada se u smiraj dana konačno probudio, Šejn se popeo na obuznu liticu, ne bi li odatle ugledao odrede iz Fort Juke. Pred njim se ukazalo ogromno prostranstvo u kom nije bilo znakovna bilo kakvog života.

Zato se spustio dole i nastavio put prema reci Kolorado.

XIV

Bila je već duboka noć kada je Šejn izbio na prostran plato odakle se pružao odličan pogled na predeo u neposrednoj blizini reke Kolorado. Dole u daljini pred sobom ugledao je odsjaj vatre.

Znao je da je vatra mogla da potiče jedino od logora koji su naredi vojske iz Fort Juke podigli. Po Šejnovoj proceni Mark je sigurno stigao još prethodnog dana do Kolorada, no pošto ni cvrke nisu naišli na Kjove on je sigurno poslao patrole čak preko u Kaliforniju.

Kada je dospao do same ivice platoa, Šejn je sjahao, uhvatio mrkova za uzde i oprezno ga poveo niz strminu. Dole ga je ponovo uzjahao i produžio dalje prema vojničkom logoru.

U trenutku dok je prolazio kroz gusto rastinje koje je predstavljalo jasan predznak da je reka u blizini, Šejna je zaustavio prodoran glas.

— Stoj! Ko ide? Da čujem kako glasi lozinka? — Šejnu se ovaj glas odmah učinio poznatim, te je glasno uzviknuo:

— Kesidi, kućo stara, jesi li to ti?!

— Šejne! — odvratio je on začuđeno.

Šejn je snažno povukao uzde i zaustavio mrkova da bi već u sledećem trenutku iz tame izronile dve prilike. Ako je jedna od njih bila Kesidijeva, onda je čovek pored njega mogao da bude jedino O'Tul, prode kroz Šejnovu glavu. Njih dvojica su bili nerazdvojni drugari, tako da nigde nisu išli jedan bez drugog.

— I O'Tul je tu, zar ne?

— Kako li si samo pogodio, Šejne? — začuo se O'Tulov promukao glas. — Sta li tebe samo dovodi ovamo u ovaj kraj? Da ne tražiš možda nas?

— Upravo tako! — odvratio je Šejn dok se sedeći u sedlu rukovao sa obojicom.

— A u čemu je problem, Šejne? — upitao je Kesidi.

— Problem je u tome što Kjove tražite u potpuno pogrešnom mestu. Oni su, naime, još kod Bulhorna skrenuli na jug.

— Pa mi, u stvari i ne tragamo za Kjovama, već za našim komandantom i prvim vodom „C” odreda — reče Kesidi. — Njih smo izgubili još kod Fort Roka. A gospoda oficiri su čvrsto uvereni da je pukovnik naišao na Kjove i da je po svaku cenu hteo da im ostane za petama.

— Što znači da ipak tragate i za Indijancima, zar ne? — odvratio je Šejn nacerivši se. — Međutim, šalu na stranu, mom-

ii. Bravo i ostali iz „C“ odreda se već danima nalaze zatočeni među Kjovama.

— Sto mu gromova, pa zar je to moguće? — uzviknuo je O'Tul preneraženim glasom.

— Na žalost, ne samo da je moguće već je upravo tako — odgovorio je Šejn, poteravši konja dalje prema logoru. — A sada nestanite i nastavite da stražarite da vas slučajno ne zaleši slična sudbina.

— Što se toga tiče, budi bez brige! — reče Kesidi. — Onaj kog nas dvojica čuvamo može u svako doba mirno da spava. O'Tul je još izvesno vreme trčao pored Šejna da bi se nakon nekih dvesto do tristo jardi zaustavio i proderao u noć:

— Javite dalje: stigao je Šejn!

Već koji trenutak kasnije usnuli logor je ponovo živnuo.

— Majora ćeš naći tačno u sredini logora — dobacio mu je O'Tul nakon čega se užurbanim korakom uputio natrag do svog nerazdvojnog prijatelja Kesidija.

Bez većih poteškoća Šejn je pronašao majora Marka, koga je O'Tulov prodoran glas probudio isto kao i čitav već davno usnuli logor.

Kada je Šejn sjahao prišao mu je jedan od vojnika i prihvatio uzde mrkova.

— Sedlo mi posle donesi ovamo kod majora — procedio je Šejn, uputivši se prema šatorima u kojima su bili smešteni oficiri.

Najpre se pozdravio sa Markom, a onda i sa svim oficirima iz pojedinih odreda.

— Sto mu gromova, otkud ti ovde? — upitao je Mark.

— Stižem ravno iz logora koje su Kjove prethodne noći podigli na Bulhorn Volšu!

— Šta?! — dreknuo je Mark. — Na Bul... Prokletstvo! Jeste li čuli ovo, momci? A jesi li uz put možda nabasao na Brava?

— Ne znam baš da li je nabasao prava reč, ali video sam ga. Kjove su ga najverovatnije još pre nekoliko dana zajedno sa celim vodom zarobili — odvratio je Šejn. — Koliko sam uspeo da saznam izgleda da nameravaju da ih sve zajedno trampe za Fort Juku.

Širom iskolačenih očiju Mark je zatim saslušao Šejnov detaljan izveštaj o svemu što se dogodilo otkako je napustio Fort Juku.

Major Mark glasno opsova dok se nekako više za sebe zapita: — Kako to da smo samo izgubili njihov trag?

— Dozvolili ste da vas Indijanci nasamare kao obične žutokljuce — reče Šejn. — A sada se udruženim snagama spremaju da napadnu utvrđenje. Mislim da je to, u stvari, od samog početka bila njihova osnovna zamisao.

— Vasala? — ponovio je Mark još jednom ime poglavice Kjova. — Do sada još nikada nisam čuo za njega! A vi? — upitao je komandire odreda i ostale oficire.

Ni među njima nije, međutim, bilo nikoga ko se već negde susreo sa ovim imenom.

Svestan ozbiljnosti situacije u koju su u prvom redu zapali vlastitom krivicom, Mark počeo da ispušta pravu bujicu najpogrdnijih reči.

— Pitam se samo zašto ste pre nekoliko godina otpustili one odlične skaute-Apače? — reče Šejn. — Da ste njih imali pored sebe, uveren sam da se ovako nešto ne bi desilo.

— Verovatno si u pravu, no bilo kako bilo, sada ne samo što ćemo morati da branimo utvrđenje i grad, nego ćemo povrh svega morati još i da iznađemo način da spasemo pukovnika i naše ljude iz ruku tih prokletih divljaka.

Tu je major Mark kratko zastao, razmišljajući šta bi moglo da bude Vasalin sledeći potez, a onda je tiho procedio:

— Kažeš, dakle, da su juče bili kod Bulhorn Volša. Ako je tako, onda već sutra mogu da budu pred Fort Jukom.

— I ne samo oni, već i horde Indijanaca koje su se već okupile dole na jugu! — dopunio ga je Šejn.

— Polazimo sutra u zoru kao što smo se već i dogovorili! — reče Mark svojim oficirima nakon čega je uhvatio Šejna za ruku i poveo ga prema vatri ispred svog šatora. Kada su ostali sami, ozbiljnim glasom je rekao: — Ako nam ne pođe za rukom da iznenadimo te protuve, tada se našim ljudima loše piše.

— Upravo tako nešto je i nagovestio jedan od izviđača poglavice Vasale koji je zajedno sa Brentom krenuo prema njihovom logoru — odvratio je Šejn.

— Pa ovo je stvarno da čovek poludi! — besneo je Mark.

— Ostavimo sada to. Nego, reci ti meni šta se, u stvari, zbilo kod Fort Roka?

— Ni Indijanci više nisu ono što su nekad bili, Šejne. Izgleda da su iz ranijih poraza izvukli određene pouke, tako da su ovoga puta primenili sasvim drugu taktiku. Zamisli samo, imali su čak i signalnu raketu, a da ne govorimo o odličnom naoružanju koje je svaki od njih nosio sa sobom. I kada je to čudo prošištalalo kroz vazduh, svi do jednog su istog trenutka nestali. I to u manjim grupama što me je, u stvari, i najviše iznenadilo. Svaka od tih grupa je krenula na različitu stranu. Bravo i ja najpre nismo znali šta da činimo i u kom pravcu da krenemo. Zato smo u Fort Roku dok se sledećeg dana nije vratila jedna od naših patrola koja nas je izvestila da je na zapadu naišla na poveću hordu Kjova, tako da smo se i mi odlučili za taj pravac. Bravo ih je zajedno sa prvim vodom „C” odreda obišao u nameri da ih napadne sa leđa da nam i ovoga puta ne bi umakli. Od tada nismo ništa čuli od njega, sve dok nam evo, sada ti nisi rekao da su, u stvari, pali u zarobljeništvo.

Ja sam opet sa ostatkom odreda nastavio da pratim tragove Kjove sve dok i oni nisu nestali.

— Mislim da i nisi mogao drugačije da postupiš, tako da nema razloga bilo šta sebi da prebacuješ — pokušavao je Šejn da ga umiri. — Najbolje bi u ovom času bilo da što pre pođeš sa ljudima nazad za Fort Juku. Ja ću za to vreme nastojati da im ponovo uđem u trag i da sagledam celokupnu situaciju. Čim mi to pođe za rukom i ja ću vam se priključiti.

— Dobro, a gde ćemo se naći?

— Ništa ne brini, Mark. Ja ću vas već pronaći. Konjica koja galopira kroz pustinju je nešto što čovek ne može da previdi, zar ne? — odvratio je Šejn, glasno se nacerivši.

Nakon ovog razgovora Mark i Šejn su se pridružili ostalim oficirima, koji su još uvek sedeli oko vatre, živo raspravljajući o svemu što su maločas saznali.

Kada je sledećeg jutra vojnička truba davala znak za pokret, Šejn se već uveliko nalazio u sedlu jureći prema jugu. Zauvši opšti metež koji je u logoru nastao, nije mogao a da u neverici ne zavrti glavom. Ni ovoga puta kao ni mnogo puta do tada, nije mogao da shvati te proklete plavokošuljaše. Smatrao je, naime da je Mark isto, tako mogao Vasali da pošalje jednog od svojih ljudi i da ga lično obavesti o tačnom položaju konjice toliku su buku stvarali vojnici.

XV

Svi vojnici koji su se nalazili u Fort Juki su već uveliko bili zaposeli svoje borbene pozicije. Među njima su bili čak i oni koji su radili po kancelarijama, kuhinjama, štalama i u intendaturi.

Negde u osvit zore nekolicina vojnika su javili da su u daljini ugledali grupu od nekih stotinak Indijanaca. To je za majora Lasla i ostale oficire bio znak da i sami krenu do glavnog tornja utvrđenja Fort Juka odakle se pružao odličan pogled na celokupan prostor oko utvrđenja i grada Juke.

Onih stotinak ratnika su se približavali iz pravca juga. No, kada se major Laslo sa vojničkim durbinom u rukama pojavio gore na tornju, primetio je još jednu grupu koja se, međutim, približavala sa suprotne strane. Njihova pojava ga je primorala da konačno da znak za opštu borbenu pripravnost.

Nepunih deset minuta kasnije obe grupe Kjove su se sjedinile i sada su u velikom luku počeli da kruže oko zidina utvrđenja. Izgledalo je kao da su vojnici hteli da stave do znanja da još uvek nisu bili spremni da pređu u otvoren napad.

Odnos snaga je u tom trenutku iznosio dva na jednog, no to vojnike koji su se nalazili u zaklonu puškarica još uvek nije zabrinjavalo. Sticao se čak utisak da su Indijanci mnogo više zazirali od njih.

— Hajde, dodite i borite se već jednom! — uzviknula je nekolicina naibučnijih momaka.

Nepunih pola sata kasnije pojavila se još jedna grupa, ali ovaj puta dvesto ratnika. I oni su se priključili svojoj sabraci koji su i nadalje nepredno kružili van domašaja pušanih zrna.

Četiri stotine do zuba naoružanih Kjova je već bio prisiljen koji je i najsmelijeg vojnika prisilio da zaćuti.

Indijanci su i dalje pristizali sa svih strana, tako da se negde oko podneva njihov broj popeo na oko sedamsto do osamsto. Oni su uz divljačke poklike nastavili da kruže oko utvrđenja.

Prepušteni svako svojim razmišljanjima, vojnici su nemo posmatrali šta se oko njih događa. Najvećim brojem se radilo o regrutima koji su prvi susret sa Indijancima sigurno sasvim drugačije zamislili. Umesto luka i strele, odnosno koplja i tomahavka, ovi ovde su bili naoružani najsavremenijim „vinčesterkama” i revolverima.

— Još uvek se ne približavaju! — reče Geder koji je zajedno sa majorom Laslom kroz durbin posmatrao njihovo kretanje. — Šta li to samo treba da znači?

Pitanje je ostalo bez odgovora, pošto ni Laslu uopšte nije bilo jasno kako da protumači ovakvo ponašanje inače ne baš miroljubivih i opreznih Kjova. Sada kada je pred sobom imao sve te Indijance, majoru Laslu je konačno postalo jasno da pukovnik Bravo ovoga puta baš nije bio srećne ruke u svojoj proceni celokupne situacije. Ispostavilo se, naime, da je vojskovođa na suprotnoj strani primenio daleko uspešniju taktiku kojom je glavninu snaga izvukao iz utvrđenja.

Iako nije raspolagao detaljnim informacijama o onome što se kod Fort Roka zbilo, Laslo je u ovom času verovao da sa priličnom sigurnošću može da rekonstruiše celokupan tok zbivanja. Pukovniku najverovatnije nije pošlo za rukom da razbije i porazi Indijance kod Fort Roka, već je nakon pretrpljenih teških gubitaka sada bezuspešno pokušavao da ih prožade negde na severu, ne primetivši da su Kjove u međuvremenu već odavno bili promenili pravac svog daljeg napredovanja.

Laganim pokretom major Laslo je spustio durbin.

Ko god da je bio njihov poglavica, taj je odlično poznavao svoj zanat. Čitavom ovom predstavom želeo je najpre da demoralíše vojnike, pa da tek onda krene u odlučujući napad.

— Ne vidim nijednog od njih da je naoružan kopljima ili strelama — reče Geder, koji je i dalje posmatrao događaje kroz vojnički durbin. — Preostaje jedino da se nadamo da je Mark na putu ovamo.

— I pod pretpostavkom da su Brent i Šejn uspeli da ga pronadu, sumnjam da će stići na vreme — odvratio je Laslo. — Moraćemo da se borimo, i to do poslednjeg metka. Ukoliko Indijanci provale u utvrđenje, daćemo znak za povlačenje, nakon čega će se svi koji tada još budu mogli da hodaju, povući u zgradu komandature. Idi i obavesti komandire vodova o ovom mom naređenju.

U trenutku kada se Geder bez ijedne reči udaljio, osmatrač je glasno uzviknuo da se utvrđenju približava usamljeni jahač. Svi oficiri usmeriše svoje durbine u tom pravcu.

— Šalju nam pregovarača koji na sebi ima beli ogrtač — reče poručnik Džoster. — Pitam se samo šta te protuve imaju da nam ponude?

— Pa to je barem jasno. Bezbednu odstupnicu! — odvratio je major Laslo.

Kada ga je Džoster začuđeno pogledao, Laslo je brže-bolje dodao: — Ja jeste da nisam komandant Fort Juke, ali neću ni biti prvi oficir u istoriji Sjedinjenih Država koji se predao bez borbe.

— Od Brenta i Šejna još uvek nema ni traga ni glasa! — procedio je poručnik Džoster rezignirano.

— Pa i da su u blizini, ne verujem da bi pored ovoliko Indijanaca uspeli da se probiju do nas — odvratio je Laslo.

— Ako ništa drugo, a ono bi bar Mark mogao da nam putem goluba-pismošće pošalje poruku da bismo znali koliko dugo ćemo morati da izdržimo pre nego što nam priteknu u pomoć. Uveren sam da bi jedna takva poruka mnogo značila za borbeni moral svih vojnika.

Kada je Laslo još jednom kroz durbin osmotrio jahača koji im se sve više približavao, shvatio je da su bili u zabludi kada su pomislili da im to Kjove šalju pregovarača. Čovek koji im se približavao bio je belac i na sebi je imao svetlosivi vojnički donji veš! Ledeni žmarci počеше da podilaze majora Lasla. Pa to je bio jedan od oficira koga su Indijanci uspeli da uhvate. Znao je to po onome što su za razliku od oficira obični vojnici na sebi imali veš boje rde.

— Pa to je Vil Šerer! — uzviknuo je već u sledećem trenutku poručnik Džoster.

Poručnik Vil Šerer je bio jedan od mladih oficira u garnizonu. Pre samo nekoliko meseci pukovnik Bravo mu je poverio komandu nad prvim vodom „C” odreda za koji je major Mark javio da je zajedno sa Bravom nestao kod Fort Roka.

Laslo i Džoster se nemo zagledaše, predosećajući naprosto neslućene srazmere katastrofe koja se svalila na njihova pleća.

Kjove su dakle u rukama držali komandanta i ceo vod „C” odreda. I upravo to je bio adut koji su i pored svoje brojčane premoći u ovom trenutku hteli da bace u igru.

Kada je major Laslo pošao dole da kod kapije sačeka Šerera poručnik Džoster je hteo da mu se pridruži, no Laslo mu je samo kratko naredio:

— Svaki čovek ostaje i dalje na svom mestu! To važi i za vas, poručniče!

Dok je silazio dole prema kapiji, Laslo je bio čvrsto rešen da ni po koju cenu ne dozvoli da se utvrđenjem pronesu glasine o sadržaju poruke indijanskog poglavice koju je poručnik Šerer sigurno nosio sa sobom. To bi, naime, samo još više podržalo ionako poljuljani borbeni duh vojnika koji su se još nalazili u Fort Juki.

Dole pored stražave Lasla je dočekaio poručnik Biber, komandir straže. Otvorili su mala vratanca u inače ogromnoj masivnoj kapiji utvrđenja i izašli napolje da tamo sačekaju Šerera. Već na prvi pogled bilo im je jasno da se poručnik nalazio u izuzetno lošem kako fizičkom, tako i psihičkom stanju.

Kada se poručnikov konj napokon zaustvio, major Laslo je naredio pritrčalim stražarima da ga odmah odvedu u stacionar.

— Majore, poglavica Kjova mi je rekao da vam prenesem... — Šerer je govorio jedva čujnim glasom, ali ipak dovoljno razgovetno da su stražari mogli da razumeju svaku njegovu reč. — ...da vam prenesem da je komandanta i...

— Umuknite, poručniče! — prosiktao je Laslo. — Razgovaraćemo u stacionaru.

U međuvremenu je priskočila još nekolicina stražara, koji su poluonesveštenog poručnika podigli na ruke i poneli ga prema stacionaru, koji se nalazio u sklopu komandature.

Kada su garnizonski lekar i dvojica sanitetlija preuzeli brigu o poručniku Šereru, Laslo je sve ostale vojnike, a s njima i poručnika Bibera poslao natrag na svoja mesta. Još dok su lekar i sanitetlije udruženim snagama provizorno zbrinjavali rane na Šererovom izmučenom telu, ovaj je neprekidno pokušavao da majoru Laslu prenese sadržaj poglavičine poruke. Laslo mu je svaki put grubo naredivao da umukne i da sačeka dok on ne zatraži izveštaj od njega.

— Srećom, nije ništa slomljeno — reče lekar nakon što su sve rane bile premazane jodom i prepovijene belim zavojima.

— Slobodni ste, doktore! — naredio je Laslo odsečnim glasom.

Kada su, napokon, ostali sami, Laslo se obratio poručniku Šereru:

— A sada da čujem vaš izveštaj, poručniče!

— Poglavica Vasala poručuje da će ubiti pukovnika, poručnika Brenta i sve moje ljude ako mu u roku od sledećih dvadeset četiri časa ne predate utvrđenje. Zauzvrat vam nudi bezbednu odstupnicu i...

— Poručnik Brent, rekoste — prekinuo ga je Laslo grubo.

— Dvojica ratnika su ga negde zarobili i sproveli u logor — objasnio mu je pobliže Šerer. — Nameravao je da pregovara sa Indijancima, ali poglavica Vasala nije hteo ni da čuje za tako nešto.

— A šta je sa Šejnom? Da li vam je Brent nešto rekao?

— Kada su naišli na Indijance, on ga je poslao nazad u utvrđenje, ser.

Laslo počeo nervozno da gricka usne. Pre tri dana su se Šejn i Brent dakle razdvojili. Pod normalnim okolnostima to je moglo jedino da znači da je Šejn mrtav, no kod njega se nikad nije znalo. Lasla ne bi ni najmanje čudilo da je Šejn umesto u utvrđenje krišom krenuo za Brentom, a zatim i dalje u potragu za majorom Markom i ostatkom snaga iz Fort Juke.

— Morate mu predati utvrđenje, ser! — zavapio je Šerer molećivo.

— Saberite se već jednom, poručniče, i recite mi šta vam je pukovnik Bravo rekao.

Kada je primetio da je Šerer sav zbunjen zastao, Laslo se glasno proderao: — Sto mu gromova, zar niste čuli šta sam vam naredio?

— Zabranio je da se utvrđenje po bilo koju cenu napušta — odvratio je Šerer pokunjeno.

— Eto, vidite, poručniče! No i da nije tog njegovog naređenja, meni ne bi bilo ni na kraj pameti da prihvatim taj suludi predlog.

— Ali, šta je sa mojim ljudima, ser?

— Zbog ovog bi vas izveo pred preki sud da niste u stanju kakvom jeste, poručniče! — dreknuo je Laslo van sebe od besa zbog činjenice što je Šerer i dalje nastojao da ga privoli na izdaju. — A sada ležite tu i nastojte što pre da se saberete, poručniče!

— Majore, hteo bi jedino da znate da nisam kukavica i da sve ovo činim jedino zato što sam obećao svojim ljudima da ću vas nagovoriti da predate Vasali Fort Juku da ne bi morali da umru na način koji civilizovan čovek teško i da može da zamisli. Zato vas molim da mi date konja i da mi dopustite da se vratim svojim ljudima, ser.

Ne odgovorivši mu ništa, Laslo je otvorio vrata i izašao napolje, gde je u prolazu dobio garnizonskom lekaru i onoj

Na svim kioscima u prodaji album
sa komplet markama — sličicama

TALIČNI TOM

pravom zabavom i igrom

dvojići sanitetlija: — Poručnik se nalazi u stanju duhovnog rastrojstva, tako da bi najbolje bilo da mu date neko sredstvo za umirenje. Vi mi lično odgovarate za njega.

Napolju na dvorištu majora Lasla je dočekaio poručnik Biber sa porukom majora Marka u rukama koja je nepun minut ranije stigla putem goluba-pismonoše.

Dok je čitao sadržaj poruke, Laslo se sa usana oteo uzdah olakšanja. Major Mark je, naime, javljao da će već u toku sutrašnjeg dana moći da im pritekne u pomoć. Najpre je o svemu izvestio poručnika Bibera, koji ga je neprekidno znatiželjno posmatrao; a onda je rekao:

— Idite do stacionara i pokažite ovo parče hartije najpre poručniku Šereru, a zatim se postarajte da i poslednji čovek u utvrđenju sazna da nismo prepušteni sami sebi i da sutra stiže major Mark sa našim drugarima.

Dok se užurbanim korakom vraćao gore na osmatračnicu, Laslo je naprosto blistao od zadovoljstva. Ne samo što im je više od tristo ljudi dolazilo u pomoć, već se tu negde u blizini nalazio i njihov najveći adut. Laslo je pri tome naravno mislio na Šejna, čoveka sa stotinu života za koga je bio uveren da će iznaći pravi način da im sa vrata skine najveću brigu, a to je u ovom času bio pukovnik Bravo i tridesetorica ljudi iz prvog voda „C” odreda.

Još pre nego što je stigao na osmatračnicu gde se nalazila nekolicina oficira utvrđenjem se pronela vest da odredi stižu. Ta vest je među vojnicima, a pre svega među mladim i neiskusnim regrutima izazvala pravu buru oduševljenja, tako da su njihovi komandiri imali grdnih muka da ih stišaju.

— Oni tamo očigledno hoće da se predamo i da bez borbe napustimo Fort Juku, zar ne? — upitao ga je poručnik Džoster ugledavši kroz durbin da su Indijanci prestali da kruže oko utvrđenja i da su na putu prema gradu načinili gotovo čitavu milju širok prolaz koji je posadi trebao da garantuje bezbednu odstupnicu.

— Upravo tako, Džosteru — odvratio je Laslo da bi se odmah zatim glasno nacerio i rekao: — Mi ćemo ih, međutim, tako potprašiti da neće znati šta ih je snašlo.

I Džoster se nasmejao, no nije mu bilo baš jasno zbog čega je Laslo tako dobro raspoložen, kada se u rukama Indijanaca i dalje nalazio pukovnik i veliki broj njihovih ljudi. Kao da je čitao Džosterove misli, Laslo je nakon izvesnog vremena dodao: — Tamo napolju nisu samo naši odredi, već i naš stari prijatelj Šejn!

Džosteru koji nije bio jedan od onih mladih i neiskusnih poručnika je odjednom postalo mnogo toga jasno.

— U tom grmu, dakle, leži zec — procedio je Džoster promuklim glasom. — Sa čime ovoga puta računate? Da će se ušunjati u njihov logor i da će osloboditi zatvorenike ili da će se kao što je to jednom već bio slučaj, iznenada pojaviti u utvrđenju sa poglavicinom kćerkom u naručju koju će kasnije trampiti za naše ljude?

— Nisam baš uveren da će ovoga puta sve biti tako jednostavno, ali on je u ovom času ne samo naša, već i pukovnikova jedina šansa...

XVI

Dole ispod kamene litice paslo je nekih stotinak mustanga. Koliko god ga se Šejn naprezao nikako nije uspevaó da u logoru otkrije istovetan broj ratnika. Ono što je sa mesta na kcm se nalazio sa sigurnošću mogao da utvrdi, bilo je da su otprilike desetak Kjova s oružjem u rukama sedeli u neposrednoj blizini zatočenika. Dvojica drugih su motrili na konje, dok je još jedan stražario gore među stenama.

Šejnu je pošlo za rukom da neprimećen zaobiđe liticu i da dole u njenom podnožju utone u gusto rastinje, koje je prekrivalo čitav teren. Potrbuške je prepuzao nekih stotinak jardi, a onda je laganim pokretom razgrnuo travu pred sobom.

Ovo je bilo jedno od retkih mesta u okolini na kom je bilo dovoljno vode, a samim tim i trave, koja je Indijancima bila preko potrebna za ispašu velikog broj njihovih mustanga, te su stoga upravo ovde podigli svoj logor.

Iako su svi zatočenici gledali u njegovom pravcu, nijedan od njih nije uspeo da ugleda Šejna, što i nije bilo nikakvo čudo, jer sigurno niko od njih ni u snu nije pomišljao da bi neko mogao da dođe na tako suludu ideju da se sam ušunja u indijanski logor.

I pored toga što su neprekidno o nečemu živo raspravljali, Šejnu je bilo jasno da su Indijanci izuzetno budno motrili na sve što se oko njih dešavalo.

Pitao se šta bi li samo moglo da odvрати njihovu pažnju?

Dugo je razmišljao, no nikako nije uspevaó da pronade prav. odgovor na to pitanje.

Svestan činjenice da mu gori pod nogama i da sigurno neće još dugo biti ovako malo Indijanaca u logoru, Šejn je na trenutak pomislio da jednostavno iskoči iz trave i da pokuša da ih sve pokosi uz pomoć svoje dve „vinčesterke” i ogromnog vojničkog „kolta”. Odmah je odbacio tu pomisao, pošto je video da su i Indijanci takođe bili naoružani brzometnim „vinčesterkama”.

Sva njegova dalja premišljanja prekinuo je topot konjskih kopita koji se začuo negde u blizini. Samo koji delić sekunde kasnije ugledao je dvadesetak jahača koji su se iz pravca Fort Juice približavali logoru. Ratnici koji su motrili na zatočenike su odmah skočili na noge okrenuvši se u tom pravcu.

Povorka se zaustavila na suprotnoj strani logora, gde je bio podignut najveći vigvam u celom logoru. Sudeći po reakciji strazara, Šejn je bio čvrsto uveren da je jedan od njih bio niko drugi do poglavica Vasala.

Svestan činjenice da od daljeg oklevanja nema nikakve koristi, Šejn se u ogromnom luku oprezno uputio u tom pravcu.

Uz put je u grmlju sakrio jednu od dve „vinčesterke” koja je u ovim trenucima mogla samo da mu smeta. Dok se kretao, Šejn ni načas nije gubio iz vida ratnika koji je stražario gore među stenama. Srećom po njega, Indijanac je uglavnom motrio na okolni predeo, pošto mu je poglavica očigledno naredio da u prvom redu obrati pažnju na odrede konjice, koji bi eventualno mogli da se pojave.

Nepunih deset minuta kasnije Šejn se konačno našao iza vigvama za koji je bio više nego siguran da je Vasalin. Na trenutak je zastao napregnuto osluškujući glasove koji su dopirali iz njegove unutrašnjosti. Činilo mu se da ne čuje bilo šta što bi moglo da izazove njegovu sumnju, Šejn je iz čizme izvukao vojnički nož i njime razrezao bizonovom kožom obloženi vigvam, nakon čega je sa „vinčesterkom” u ruci munjevito uleteo unutra.

Kao što je i očekivao, ratnici su još uvek bili napolju, tako da je na podu zatekao jedino dve mlade žene koje su se naprosto skamenile od straha kada su ga ugledale. Šejn je već hteo da stavi prst na usta i da im na taj način stavi do znanja da se ne usude ni da pisnu, kada je u vigvam ušao Indijanac, koji je, sudeći po njegovoj odeći i pernatom ukrasu u kosi mogao da bude jedino poglavica Vasala.

Zarivši mu cev „vinčesterke” pod bradu, Šejn ga je najpre razoružao a onda je najurio one dve žene napolje. Znao je da će njihovi uspaničeni povici privući i ostale Indijance, te je glasno uzviknuo:

— Neka se pojavi neko ko me razume!

Proticale su sekunde koje su mu se učinile duge kao večnost, a onda je u unutrašnjost vigvama napokon kročio ratnik koji je prekrstio ruke na grudima i na odličnom engleskom rekao: — Ja sam Vasalin sin! A ko si ti?

— Dolazim iz Fort Juke ili po zarobljene plavokošuljaše ili pak po skalp tvog oca. Na tebi i tvojoj sabraći je sada da odlučite.

Mladi ratnik je najpre odmerio Šejna, a zatim i poglavicu koji je i dalje nepomično stajao, nakon čega je bez ijedne reči pomerio krzneni zastor u stranu i izašao napolje.

Šejn je znao da će se njegova sudbina, a i sudbina vojnika rešiti u sledećih nekoliko minuta i da je sada sve zavisilo od toga koliko je Kjevama stalo do ovog već odavno osedelog starca koji je mogao da ima pedeset, a možda i čitavih osamdeset godina. Starost se kod Indijanaca nikada nije mogla sa sigurnošću utvrditi.

Kada ni posle nekoliko minuta nije dobio nikakav odgovor, Šejn je prodornim glasom uzviknuo: — Strpljenje me polako izdaje, amigosi! Imate još dva minuta vremena da se odlučite.

Samo koji delić sekunde kasnije ponovo se pojavio Vasalin i rekao: — Rešili smo da pustimo vojnike. Plavokošuljaši stoje napolju pred vigvamom, tako da možeš da izađeš napolje i da se uveriš u istinitost mojih reči.

Bravo, Brent i ostali vojnici se radosno naceriše kada su ugledali Šejna da držeći indijanskog poglavicu na nišanu izlazi iz viggama.

— Najpre pusti mog oca, a onda ćemo vas sve zajedno pustiti da na miru odete! — procedio je poglavičin sin.

Suočen sa smrknutim licima nekih tridesetak Kjova, Šejn je ledenim glasom procedio: — Poglavica će nas pratiti sve do utvrđenja Fort Juka. Dajem ti reč da ću ga tamo pustiti! — Ne sačekavši bilo kakav odgovor, Šejn se pukovniku obratio sledećim rečima:

— Hajde. Bravo, polazite već jednom!

Šejn je sačekao dok se Bravo nije izgubio u daljini sa svojim ljudima, a onda je i sam krenuo u pratnji poglavice Vasale prema mrkovu kog je ostavio sa druge strane kamene litice. Vasalin sin i ostali ratnici su ih pratili na određenom rastojanju, ne usuđujući se da bilo šta preduzmu. Život ovog uistinu mudrog vojskovođe bio im je očigledno vredniji nego što je Šejn to uopšte mogao i da pretpostavi.

Kada su napokon stigli do mrkova, Šejn je najpre Vasali naredio da uzjaši, a onda se i sam smestio u sedlo iza njegovih leđa. Vasalinom sinu je naredio da ga dalje ne prate, nakon čega je snažno podbo mrkova i poterao ga prema uzvišici nedaleko od Fort Juke. Kada se uverio da su Bravo i njegovi ljudi bezbedno prevalili one dve milje do utvrđenja, Šejn je nedvosmislenim pokretom stavio poglavici do znanja da sada može da sjaše i da se vrati pripadnicima svog plemena.

Vasala je promrmljao nešto što Šejn nije mogao da razume, nakon čega se dostojanstvenim korakom uputio prema svom sinu i ostalim ratnicima koji su ga čekali dole u podnožju blage uzvišice.

Noć se već uveliko bila spustila kada je Šejn umesto prema utvrđenju mrkova poterao u sasvim suprotnom pravcu. Veoma brzo je došao do zaključka da ga Kjove nisu pratili, pošto su verovatno i suviše bili preokupirani novonastalom situacijom u kojoj je trebalo dobro razmisliti na koji način sada da napadnu Fort Juku.

Negde pred ponoć Šejn je skrenuo na sever da bi ~~pred~~ zoru konačno pronašao logor majora Marka. Ovoga puta je srećom stigao na vreme, tako da je uspeo da spreči jutarnji ceremonijal buđenja, koji bi i mrtve podigao iz groba.

Umesto toga odredi su se tiho pripremili za pokret nakon čega ih je Šejn poveo prema logoru Kjova. Iznenadenje je ovoga puta bilo na strani majora Marka i njegovih ljudi, tako da Vasala nije uspeo da ostvari neke svoje taktičke zamisli. Došlo je do otvorenog sukoba tokom kog su Kjove bile prisiljene da se povuku prema masivu Hualapai Mauntena. Tamo su se Indijanci ponovo razbili u manje grupe, no ovoga puta major Mark nije onako naivno naseo kao kod Fort Roka. Umesto da krene dalje za njima, Mark je izdao naređenje da se odredi prikupe na zbornom mestu i da se svi zajedno vrate u Fort Juku gde ih je pukovnik Bravo već nestrpljivo očekivao.

I pored toga što je naprosto goreo od želje da što pre dozna sve detalje borbi u planinama Hualapai-masiva, pukovnik Bravo je svoje oficire najpre upitao šta je sa Sejnom.

Dobio je odgovor da je poslednji put viđen u društvu nekoliko momaka iz odreda kapetana Bindera, no niko nije znao gde se trenutno nalazio.

— Pa zar je moguće da ste dozvolili da se izgubi čovek kome imamo da zahvalimo što se čitava stvar nije završila potpunim fijaskom? — upitao je Bravo ljutitim glasom okupljene oficire. — Binderu, smesta pođite i doznajte gde je Sejn.

Kapetan Binder je užurbanim korakom napustio komandaturu, uputivši se ka svojim ljudima koji su poslednji videli Sejna. Od njih je saznao da je Sejn skrenuo prema gradu još mnogo pre nego što su stigli do Fort Juke.

Kada se kapetan Binder vratio i pukovnika Brava izvestio o onome što je doznao svi prisutni oficiri prsnuše u glasan smeh.

Odmah zatim Bravo je prešao na izlaganje svojih taktičkih zamisli za konačno proterivanje Kjoja sa teritorije države Arizone. Nepunih sat vremena kasnije celokupna posada garnizona je napustila Fort Juku.

XVII

Kakva je to samo neoposiva radost bila kada se Sejn pojavio u salunu stare ledi Lizi. Njegov dolazak je za sve prisutne devojke bio razlog da za taj dan zaborave na svoj svakodnevni posao. Džil je odmah zatvorio lokal, izvinjavajući se prisutnim gostima zbog „više sile” koja je u stvari bio Sejn.

Proslava koja je odmah nakon toga organizovana u čast Sejnovog povratka prevazišla je sve dotadašnje.

Otvorale su se boce najskupocenijeg francuskog šampanjca, a devojke su bez trunke odeće na sebi igrale uz melodije koje je stari Džil svirao na klaviru. Udobno zavaljen u meku kožnu fotelju Sejn se prepuštao čarima plavokose Marion i crnokose Tamare, ali i svih ostalih devojaka koje su radile za ledi Lizi.

To i jeste bio razlog što je uvek rado dolazio u Juku. Sada kada je zaslužena kazna stigla onog prokletog ubicu Tanera i kada je konjicu izvukao iz nevolja u koje se dobrim delom i svojom krivicom zapali, Sejn je smatrao da je zaslužio nekoliko dana odmora u krugu ovih dražesnih stvorenja.

Što se ponovnog susreta sa pukovnikom Bravom ticalo, to je zacelo moglo da pričeka tih nekoliko dana. Fort Juka zacelo nije bilo mesto koje je moglo da mu pobjegne.

Sejn čak nije ni znao da je pukovnik Bravo u to vreme već polazio u odlučujući pohod protiv ratnika poglavice Vasale.

Već prilikom prvog sledećeg sukoba sa Kjovama konjici je pošlo za rukom da ih potpuno razbije i da ih protjera sve do Velikog kanjona.

Nakon ove pobede pukovnik Bravo se ovenčan slavom vratio sa svojim odredima u Fort Juku, rešen da sledećeg jutra potraži Šejna kod ledi Lizi.

No tada njegov veliki prijatelj već više nije bio u gradu, pošto ga je poziv Sedme brigade odveo na sasvim drugi kraj velikog prostranstva Sjedinjenih Država.

— K R A J —

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

.. I KUPIĆU JEDNU LE
PU VILU ZA ODMOR NA
AZURNOJ OBALI -

© 1964 Features Syndicate, Inc.

DA TI SAMO IMAS
POJMA KAKO SME-
ŠNO IZGLEDAŠ POK
MI SVE OVO PRI-
ČAS -

936
DICK BROWNE

Na svim kioscima u prodaji

album sa komplet

markama — sličicama

jedinstveno u svetu